

Charlie Chaplin heeft een nieuwe ster ontdekt. — Rotterdam's nieuwste bioscoop. — De bijeenkomst van den Volkenbondsraad te Lugano. — Californië's eerste palm. — W. Dribergen kampioen schermen op sabel. — „Juffrouw Kerkmuis”.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

DANORAMA

No. 25 (51) 16DE JAARGANG
19 Dec. 1928

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25. Franco per post f 2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

EEN SATÉ-VERKOOPEL TE SOERABAJA

Een „wandelende keuken”, waar men op bestelling gebakken of gebraden stukjes schapenvleesch kan meenemen. Deze stukjes vleesch vormen, gekruide en aan stokjes geregen, een zeer geliefde toespijs bij de rijsttafel.

EEN GEVOELSMENSCH

et was op een van onze kletsavondjes in „De Gouden Druif“. Het gesprek liep over de liefde en het huwelijk. Een onderwerp, waar iedereen ten slotte belang in scheen te stellen. Er werd althans druk gediscussieerd en geweldige beweringen gaven de vrienden bij deze gelegenheid ten beste. Vooral de eigenaardige omstandigheden, waaronder echtverbintenissen soms tot stand konden komen, leverden stof tot heel wat verhalen en opmerkingen.

„Weten jullie hoe mijn broer Tom aan zijn vrouw gekomen is?“ vroeg lachend een van de aanwezigen, terwijl hij glunderend het gezelschap rondkeek. „Nee? Niemand van jullie? Dan zal ik het je eens vertellen.“

En toen hij aan de uitroepen van instemming bemerkte, dat zijn voorstel in den geest viel, nam de man een slok van zijn bier, deed een paar lange halen aan zijn sigaar, en begon: „Iedereen, ik mag wel zeggen: letterlijk iedereen, die Tom en Ernie kent, verbaast zich hoe twee zulke uiteenlopende typen bij elkaar gekomen zijn, en ik moet bekennen, er is reden toe. Hij een en al praktisch man, misschien wel wat te uitsluitend praktisch zelfs, en zij al dweepziek en artistiek wat er aan is. Ook wel eens wat overdreven, als je het mij vraagt.“

Tom had zich van jongs af aan al in zijn hoofd gezet, een vrouw met geld te trouwen, moet je weten. Je kunt over zoo'n huwelijk uit berekening denken zoo als je wilt; daar gaat het niet om. Tom had dat in zijn hoofd, en je weet, als hij iets in zijn hoofd heeft, moet het gebeuren ook. Toch was het, om je de waarheid te zeggen, nog bijna mislukt. . . . Tom was lid van de kegelclub „Alle Negen“, en in die kegelclub zat ook Pim, de broer van Ernie. Tom wist, dat er geld zat bij die familie, en hoe hij het aanlegde, legde hij het aan, maar op een goeien dag nam Pim hem mee naar huis om hem voor te stellen. Hij maakte kennis met den vader, die voor een oortje thuislag, met de moeder, die. . . ja, hoe zal ik het zeggen. . . . die ook al zoo iets artistieks en verrukts over zich had. . . . kortom Ernie had het van niemand vreemds. Verder waren er een paar jongere zusjes, en ook nog een jonger broertje. Ernie zag er aardig uit, en onze Tom was, in hoever die welgesteldheid van de familie daar nu aan meewerkte weet ik niet, maar Tom was al spoedig in een min of meer intiem, min of meer verheven, min of meer artistiek gesprek met Ernie gewikkeld. Het ging natuurlijk zoowel over de poëzie, de muziek, het tooneel, de beeldende kunst en wat daar al zoo meer aan vastzit, als de barre minderwaardigheid van de zoogenaamde bourgeoisie, — dat zijn de menschen, die geen kunst produceeren, — de hemelsche verrukkingen van Jan, en de diepe, duizelingwekkend diepe ziel van Piet, en de bovenaardsche extasen van Klaas, . . . enfin, jullie weet wel zoo'n beetje, hoe dat onder zulke verheven, bovenaardsche zenùwlijders toegaat. . . . Het was in een minimum van tijd dan ook koek en ei tusschen die twee. Neen, daar kon geen speld meer tusschen. Het was een gedweep zonder eind, telkens als hij haar weer bezocht, ja, want hij was sedert dien eersten keer daar niet meer van de lucht af. Dat ging maar over de ziel van Beethoven, en den geest van Rembrandt, en de scheppingskracht van Shakespeare, en het. . . . het diepste innerlijk van Kloos, en. . . . en de. . . . de reusachtigheid van Vondel. . . . en de prachtigheid van Die, en de misselijke slappigheid van Deze. . . . en de dit en de dat en de andere helft is net zoo. Jullie zult ook wel van die hoogstaande persoonlijkheden in je omgeving hebben, hier of daar. . . . in elke familie is er wel zoo iets. . . . En je weet wel, de actie, die hij dat alles hoort van tranen in de oogen om een haverklap, en op zijn minst toch tranen in de stem, en edele gebaren en een mysterieuze gelaatsmimiek, en zuchten en ten hemel geslagen oogen. . . . en O! en Ontzettend! en Verrukkelijk! Enfin, zoek het verder maar uit. Maar nu moeten jullie even goed begrijpen, dat het allemaal van Ernie uitging. Zij geloofde in al dat fraais, ten minste zij meende, dat ze het geloofde. Maar wat Tom betreft, ho maar. . . ! Die meende niets en die geloofde niets, dat wil zeggen: hij meende, dat wil zeggen, hij meende althans te mogen meenen, dat hij op den goeden weg was om een rijk huwelijk te doen; hij geloofde, dat zij in hem geloofde, en op geen stukken snapte, dat hij maar deed alsóf. Maar op een goeien avond liep het toch een beetje spaak, kreeg ze hem min of meer in de gaten. Een wonder, dat ze daar zoolang over had moeten doen. . . . Wij, die Tom kennen, echt kennen, want waar leer je een man beter kennen dan in de soos. . . , wij vinden het gewoonweg om je een bult te lachen, dat ze ook maar een oogenblik zijn kunstgedweep als ernst opnam. Tom met zijn kwasi Yankee-manieren, zijn koele, zakelijke manier van kijken en doen, zijn ietwat opschepperige moderne sportheldenhouding, kortom zijn heele, trouwens ongevaarlijke bluf om voor een Amerikaan te willen doorgaan, ofschoon hij net als wij allemaal maar een doodgewone Hollander is, gelukkig maar. . . . Neen, dat zoo'n meisje zoo'n type op geen stukken na doorziet. . . . het is bijna om van om te vallen, maar wij mannen zullen nu eenmaal nooit snappen wat de vrouwen in ons zien, of beter: niet zien. . . . Maar enfin, die Ernie had er dan wel lang over gedaan, maar op dien avond kwam ze er toch achter. Hoe het precies in zijn werk ging, weet ik niet, maar ze had wantrouwen in hem, ze geloofde niet meer in zijn verrukkingen, in zijn zuchten en in zijn bijvalskreten. Geef haar óngelijk. . . . „Ik weet het niet, Tom,“ zei ze, zoo kwasi argeloos, maar ondertusschen, ze zei het, „ik weet niet, Tom, maar aan den eenen kant kan

je soms zoo met me meelevén, zoo heelemaal met me opgaan in mijn idealen, één van ziel met me genieten van de sublieme kunst en schoonheid, en dan weer sta je zoo koud en zonder begrip tegenover mijn liefde voor het schoone, dat ik me wel eens afvraag, of je werkelijk wel zoo ontvankelijk voor dat alles bent. Er over meepraten en je oordeel zeggen, vooral als het ongunstig is, dat kan je heel aardig, maar dat zegt mij nog niet genoeg, Tom. Ik houd van waarheid, van oprechtheid. Als iemand tegenover mij zich een schijn geeft, ik weet niet hoè ik dat voel, het is om zoo te zeggen mijn fijn artistiek instinct, dat me leidt. . . Ik wil dus maar zeggen, dat ik nooit bemerk heb, dat jij de huiveringen der schoonheid werkelijk ondergaat. Ik heb je bijvoorbeeld nog nooit een traan zien laten, bij de heerlijkste muziek niet, en bij de aangrijpendste poëzie. O, Tom, ik ben zoo bang, dat ik me in je heb vergist, maar zoò kan het nooit iets tusschen ons worden. Zoo kunnen we nooit worden tot twee zielen, één gedachte, zooals de edele oude dichter, die mij zoo lief is, het eens heeft uitgedrukt. . . .“

Zoo ongeveer heeft ze hem onderhanden genomen. En hij natuurlijk daartegenin; als er één gevoel voor de schoonheid had, dan was hij het, en dat wist zij toch ook waarlijk wel; wat een onvergetelijke avonden hadden ze samen aan de piano, in de concertzalen, op heerlijke lezingen en schitterende tentoonstellingen doorgebracht. Gewoon onvergetelijk. Neen, als hij dat hoge, reine, edele genot zou moeten missen, dan had het leven geen cent waarde meer voor hem, dan zou hij nog liever dood zijn, op staanden voet. . . Kon hij het helpen, dat hij een gevoelsmensch was. . . . Dat hij zonder de kunst en zonder haar niet leven kon. . . . Kort en goed, hij pleitte zoo reusachtig voor zijn zaak, dat ze min of meer week werd, en maar weer wat bijtrok. Toch leek er altijd iets van te zijn blijven hangen, ten minste zoowel Ernie als haar moeder waren sinds dien avond opvallend koeler tegen den aanstaanden schoonzoon. Ja, aanstaanden schoonzoon, want als ik het soms nog niet verteld heb: zoover waren de

onderhandelingen tusschen partijen al gevorderd. . . . Op die manier ging het een tijdje verder. Elken avond lazen of musicerden de jongelui samen, of hadden ze twistgesprekken over kunst. En Tom zette zijn beste beentje voor, was er schijnbaar met hart en ziel in, en toch haperde er iets, naar het oordeel van Ernie. Het leek haar of Tom's geestdrift voor de hoge aangelegenheden van ziel en geest maar namaak was. . . . Ze sprak er met haar moeder over, en deze vreesde, dat haar dochter met haar aangeboren onderscheidingsvermogen wanneer het poëzie en kunst betrof, gelijk had. Moeder en dochter leken nadien meer en meer te bekoelen, en Tom, die dit bemerkte, zat er danig over in. Als het zoo doorging, kon zijn rijke huwelijk hem nog wel eens ontglippen, vreesde hij. En maar steeds werd de verhouding, hoewel de schijn tamelijk bewaard bleef, in wezen minder innig. Ernie kòn, hoe graag ze ook wilde, maar niet meer in Toms oprechte liefde voor de kunst gelooven. . . . Tot er op een avond iets buitengewoons gebeurde. Neen, zeg, nu moeten jullie opletten. Nu komt het. Tom was verkouden. In den middag had hij het voelen opkomen. Kou in zijn rug, en niezen en neussnuiten en een dof gevoel in zijn hoofd of er watten inzaten. Maar nu kennen jullie Tom genoeg om te weten, dat hij zich door zoo'n verkoudheidje niet kisten liet. Daarvoor was hij nu toch werkelijk te sportief, te. . . . praktisch, te. . . . nuchter, te. . . . veel Amerikaan, in één woord. Hij vond het kinderachtig, en onbeschaafd bovendien, om iets van die verkoudheid te laten merken, en hij ging dien avond als gewoon naar Ernie.

Ernie was dien avond nog gevoeliger en verrukter en artistieker dan ooit. Nauwelijks had Tom haar en haar moeder goed en wel de hand gedrukt of ze zei vol kinderlijke geestdrift, — je weet wel, zoo naïef als alle groote en diepe naturen zijn, — ze zei dan, zeg ik, dat ze dien avond in een pas verschenen bundel enorm prachtige verzen lezen zouden. Van wie die verzen waren, weet ik niet, maar dat doet ook eigenlijk niet ter zake; ze waren subliem, ze waren aller-

Gezicht op de stad Düsseldorf met op den voorgrond den Lambertitoren met zijn zonderling gedraaide spits.

Strandgezicht bij San Diego (Californië).

De zeldzame Torrey-Pijnboomen, die men op deze foto ziet, worden slechts op twee plaatsen in de wereld gevonden. Behalve nabij San Diego treft men hen nog slechts op eenige kleine eilandjes in den Pacific aan.

subliemst en er zou bij gehuild worden. Ze ging in haar hoekje bij de schemerlamp zitten, natuurlijk in de bekende aanvallige en schilderachtige houding, die bij den toestand paste. Een der blanke armen om het boek gelegd, dat voor haar op een kleine tafel lag, de andere achteloos spelend met haar lange artistieke kunstnijverheid-ketting. Het lieve kopje bekoorlijk terzijde, jelui kent dat wel van het tooneel, juist scheef genoeg om nog niet den indruk te geven van een stijven nek. . . . nou, en. . . ja, wat heb je nog meer op dat terrein? O ja, de oogen vol teedere kunstliefde ten hemel geslagen. Je ziet het voor je, hè. . . ? Nou, en Tom als gewoon onder zulke omstandigheden achter haar, leunend ietwat voorover in een evenzeer voldoende dweepzieke houding. Zij las, en hij, over haar schouder las mee, ten minste hij deed alsóf. Maar juist als ze in een zeer ontroerende passage was, gebeurde het ongelukkige. Een druppel viel plotseling, en trof haar in den hals. Ze keek niet op, maar een rilling voer haar over den rug. Nog meer onder den indruk van de ontroerende poëzie las ze verder. Tom zat er mee in, maar toen hij bemerkte, dat zij gewoon doorlas, wreef hij tersluiks eens met den zakdoek langs zijn gezicht. O wee, daar viel een tweede druppel en deze trof het boek, waaruit ze las. Weer keek ze niet op, weer kwam er een wonderbare trilling in haar stem. De ongelukkige Tom voelde zich geblameerd, hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, en hield die krampachtig voor de oogen. En toen ze van ter zijde opkijkend, den zakdoek voor het gelaat van Tom zag, wendde ze gedurende een oogwenk haar blik van het boek af en keek dankbaar in de waterige, verkouden oogen achter haar. Dan drukte ze teeder zijn hand, die naast de hare op de tafel lag, en las met die hand in de hare verder. En toen het uit was, keerde het gelukkige meisje zich naar den snip-verkouden man, die zich natuurlijk eerst had willen verontschuldigen voor zijn flater, maar nu ze zoo toeschietelijk was, plotseling de ingeving kreeg, dat hij niet beter doen kon dan den loop der dingen afwachten. Wat hij deed. En maar goed ook, want in haar enthousiast gesprek, dat nu volgde, noemde ze hem een „gevoelsmensch, die zijn gevoel wel lang het zwijgen kon opleggen, maar die ondanks alle mannelijke zelfbeheersching zijn tranen niet weerhouden kon wanneer hij deelgenoot werd gemaakt van de onsterfelijke schoonheid, die uit de verzen sprak van den dichter Zoo en zoo,“—den naam van den man ben ik vergeten. Maar dat komt er niet op aan. Wat er op aan kwam, voor Tom ten minste, dat was, dat het kunstzinige en verrukte kind hem nu voor een zusterziel of broe-

derziel of hoe dat in dit geval heeten moge, hield. En dat Tom zich deze gevoeligheid liet aanleunen, begrijpen jullie; het had niet mooier voor hem kunnen uitpakken. En niet zoo heel veel later deed hij het rijke huwelijk met Ernie. . . . Zoo zien jullie, je kunt zeggen wat je wilt, maar zoo zien jullie wat een voordeel het in de wereld is, als je een „gevoelsmensch“ bent.

DE GROOTE BUIT

Bewegingloos, als een modelscheepje in een flesch, lag de schoener „Meeuw“ op de blauwe wateren van de Zuidzee en wachtte op een bries, die gunstig zou zijn voor zijn onwettige operaties. Zijn lading bestond uit koperen sluitringen. Naar schatting ongeveer een halve ton. Ze waren op een marinescheepswerf gestolen en ze droegen het stempel U.S. Navy Department.

Jim Owner, de eigenaar van de „Meeuw“, vond koperen sluitringen een prachtig zaakje, sinds hij te weten was gekomen, dat hij ze heel gemakkelijk bij de inboorlingen kon inruilen tegen kolibries. En kolibries waren heel wat waard, sedert de dames ze op haar hoed droegen. Soms was Jim wel eens genooddaakt oude, afgedankte ringen te *koopen*. Doch maar heel zelden. Hij was een „type van de vlakte“, wiens wegen heel sterk van die der fatsoenlijke menschen afweken, en wiens geluk evenredig was aan zijn moed.

Maar nu scheen het met zijn geluk uit te zijn. Hijzelf, zijn stuurman Dick Mason en de drie zwarten, die de bemanning uitmaakten, voelden zich ziek. In hun hut achter op het schip lagen Owner en Mason te vloeken en te zweeten en te rillen van de koorts, terwijl uit het vooronder het geronk der zwarten opsteeg. Hazel, de aap, de lieveling van Owner, zat op de voorplecht en staarde peinzend voor zich uit. . . .

„Het lijkt wel alsof ik kokende olie heb gedronken,“ zei Owner. „Ik denk, dat het van dien kreeft is, dien wij gisteravond hebben gegeten. Ben jij in staat naar voren te gaan om wat water te halen, Mason?“

Mason bromde eerst iets onverstaanbaars en toen: „Nee. Ik kan geen voet verzetten.“

Owner kwam moeilijk overeind, waggelde en greep zich

met een slappe hand aan de tafel vast. „Ik kan bijna niet op mijn beenen staan, maar ik verga van de dorst. Die ellendige kreeft. . . .“

„Den eersten keer, dat ik weer kreeft eet, moet ik stomdronken zijn,“ mompelde de stuurman.

Owner, die met moeite aan dek geklauterd was, slaakte opeens een kreet.

„Een schip!“ riep hij. „Het komt onzen kant uit!“

„Nou, moet je je daar zoo druk om maken?“ vroeg de stuurman.

„Natuurlijk! Ezel! Nou kunnen we immers een dokter krijgen!“

Met inspanning van al zijn krachten had Owner het signaal „medische hulp gewenscht“ geheschen. Even later hing hij over de verschansing en tuurde door zijn kijker. Opeens slaakte hij een vloek.

„Het is een Amerikaansche kruiser! En hij heeft ons signaal gezien. Dat brengt ons in moeilijkheden, Mason. We moeten die ringen kwijt. Kom, vooruit, help!“

Maar de ringen zaten in kisten en ze waren niet in staat, die op te tillen en overboord te gooien. „We zijn nog zwakker dan een pasgeboren kind,“ bromde Owner. „Vooruit, dan moeten we ze maar zoo weggooien!“ En hij greep met zijn handen in de ringen en wierp ze overboord. „Laten die zwarte rakkers ons komen helpen,“ zei hij tegen Mason.

Voortgedreven door Mason kwamen de zwartjes aanstrompelen. Bij handen vol verdwenen de ringen nu in het blauwe water van de Zuidzee. Hazel, de aap, die buitengewoon goedleersch was, hielp weldra ook mee en nog eer de kruiser op een mijl afstand was, lagen de ringen op den bodem der zee. . . .

Even later kwam de dokter aan boord: Een jonge man, die vlug en doelbewust zijn plicht deed. „Kreeft-vergiftiging“, constateerde hij na het onderzoek. Hij schreef een dieet en rust voor en verdween toen weer naar zijn kruiser. . . . Hazel, de aap, wuifde hem goedendag. Owner spuwde verachtelijk over de verschansing. . . .

„Een halve ton koperen ringen naar de haaien,“ zei hij bitter. „Dat beteekent een strop van wel drieduizend gulden. . . .“

„Geen ringen, geen kolibries en dus ook geen geld,“ zei Mason somber. „Wat moeten we doen?“

„Eerst naar de Kaloo-eilanden om drinkwater te halen en dan naar huis om nieuwe ringen te krijgen,“ antwoordde Owner.

Charlie Chaplin heeft een nieuwe ster ontdekt

in een papegaai, Polly geheeten, die een belangrijke rol zal vervullen in de film, welke de bekende komiek in studie heeft.

De windstilte werd dienzelfden nacht gevolgd door een stijve bries. Drie dagen later kwam er een klein eiland in zicht. Tegen het vallen van den nacht rammelde de ankerketting van de „Meeuw” naar beneden. Owner wierp zijn geweer over den schouder en deed een bandelier met patronen om.

„Het is altijd goed, in deze streken een geweer mee te nemen,” zei hij tegen Mason. „De lui hier hebben een slechten naam. Zijn de watervaatjes in de boot?”

„Ja.”

„Laat ze dan strijken!”

„Nu?”

„Waarom niet?”

„Ik voel er niet veel voor,” zei Mason. „Het is hier des nachts niet veilig. Overdag is het al gevaarlijk, laat staan des nachts!”

„Word je bang op je ouden dag?”

„Ik? Heelemaal niet. Alleen maar verstandig. . . .”

„Ga je mee of niet?”

„Oh ja, natuurlijk!”

Masons vrees bleek ongegrond te zijn. De inboorlingen waren kinderlijk, eenvoudig en vriendelijk. Door teekens gaven ze te kennen, dat de hut van den hoofdmans ter beschikking van de vreemdelingen was. Owner, met zijn geweer in den aanslag, ging met Mason naar binnen. De

hoofdmans hield een lange, niet te begrijpen toespraak. Ze aten gezamenlijk. Na den maaltijd liet de hoofdmans hun een kistje zien, dat hij had opgevischt uit zee. Hij deed het deksel open en de verbaasde Owner en Mason staarden, alsof ze gek geworden waren.

„Kijk eens!” schreeuwde Owner. „Amerikaansche gouden dollars!”

„Die kist is vol!” riep Mason uit.

De hoofdmans lachte omdat zijn gasten zich zoo verrukt toonden. . . .

„Dat is een fortuin!” zei Owner, en hij sloeg zijn begeerige oogen op naar Mason. „Wat zullen we doen? We kennen hun taal niet en we hebben niets om te ruilen. Wat zeg je? Neerschieten? Ja, dat lijkt mij ook het beste. Tien tegen één, dat ze nog nooit een vuurwapen hebben gezien. De knal alleen zal hen reeds doen verstijven van schrik. Klaar?”

„Ja,” siste Mason.

Er klonken twee schoten. In even zoovele seconden lagen er vier mannen dood op den grond van de hut. De rest holde in waanzinnigen angst naar buiten en was spoedig nergens meer te bekennen. . . .

„Vooruit, neem op die kist!” commandeerde Owner.

Op weg naar het strand werden zij door niets of niemand lastig gevallen. De inboorlingen waren als konijnen in hun hutten gekropen en durfden niet meer te voorschijn komen. Eenige minuten later roeiden Owner en Mason, de kist met goudstukken tusschen hen in, terug naar de „Meeuw”.

Weer aan boord terug telden ze hun buit: Een kapitaal! „Dat is de moeite van een plechtige viering waard!” zei Owner, in zijn handen wrijvend. . . .

Tot diep in den nacht zongen en dronken ze. Toen sleepten ze zich naar hun kooien. Een dronkemans slaap is zwaar en het was daarom niet vóór den volgenden ochtend elf uur, dat Owner wakker werd en, nog half duttend, een salvo van korte spatten in het water hoorde. . . .

„Het regent,” zei hij slaperig tegen Mason. En hij viel opnieuw in slaap.

Maar het regende niet.

Als Hazel, de aap, eenmaal iets had geleerd, vergat hij dit nooit en zoo kwam het, dat hij niet rustte, voordat het laatste goudstuk uit de kist door hem over boord was gegooid. . . .

(Vrij naar het Engelsch).

WAAR EEN WIL IS...

Ik kwam zoo onschuldig als een pasgeboren kind thuis, toen mijn vrouw tegen me zei: „Oh, Dick, je bent veel te goed voor me!”

Even keek ik verbaasd op en stamelde toen: „Werkelijk?”

„Oh ja! Ik weet zeker, dat duizenden vrouwen mij benijden. . . .”

„Kom, kom, nu moet je niet zoo overdrijven,” zei ik, want ik vind het altijd maar beter, om aan den veiligen kant te blijven. „Duizenden is natuurlijk overdreven. Misschien honderden, of dozijnen. . . . dat zou kunnen. . . .”

„Loodvink is geweest,” zei Willy. „Ik vind het erg lief van je, dat je dat bedacht hebt! Wat zou Molly graag willen, dat haar man óók eens zoiets deed, maar diè bruiet. . . .”

„Wat deed?” vroeg ik, terwijl mijn verbazing groeide. „Je houdt je werkelijk goed, dat moet ik zeggen,” beweerde Willy lachend. „Ik zou het niet zoo kunnen. Ik verraad me oogenblikkelijk. — Maar in ieder geval is het erg lief van je. . . . Er zijn mannen, die er nog in geen honderd jaar aan zouden denken. . . .”

„Waarom denken?”

„Kom, houd je nu maar niet langer zoo! Ga maar eens mee kijken!”

Ze ging me voor naar de keuken en ik volgde haar, me afvragend wat ik te zien zou krijgen. . . . Spoedig wist ik het: er was een nieuwe gootsteen gemaakt en tegen de ook al nieuwe tegels er boven hing een ook al weer nieuwe koperen geiser. . . .

„Nou, is het niet keurig, zò? Die gootsteen was wel niet noodig, maar hij is toch veel netter dan die oude. En met dien geiser ben ik zoo in mijn schik. . . .”

„Maar wie heeft dat allemaal besteld?” vroeg ik ontutst.

„Oók een vraag,” meende Willy. „Jij natuurlijk! Wie anders? Je bent een schat,” beweerde ze en ze gaf me een zoen.

„Maar ik weet nergens van,” zei ik. „Hoe kom je er bij, dat ik zoo verkwistend zou zijn om. . . .”

„Toen de man kwam, dacht ik, dat het een verrassing voor me was van jou,” legde ze uit.

„Dan heb je verkeerd gedacht,” antwoordde ik resoluut. „Die man is verkeerd geweest en ik zou wel eens willen weten, wie dat moet betalen. De oude gootsteen was nog uitstekend en in de keuken hebben we geen geiser noodig. . . .”

„Maar dan zou ik wel eens willen weten, waarom Loodvink hier is gekomen?” zei Willy.

„Dat zou ik ook wel eens willen weten,” zei ik ijzig.

„Eerst dacht ik ook heusch, dat hij verkeerd was,” verklaarde Willy, „maar hij zei, dat hij hier moest zijn en het nummer en de naam klopten. Daarom dacht ik natuurlijk, dat jij hem hadt gestuurd om mij te verrassen. Ik vind kleine verrassingen zoo aardig.”

„Ik hoop, dat Loodvink er ook zoo over denkt,” zei ik grimmig, „want hij zal heusch zijn verrassing hebben als ik morgen naar hem toe ga! Als ik tijd had, ging ik vanavond nog. . . .”

„Ach, maak nu geen scène bij hem,” pleitte Willy. „Je zou je maar belachelijk maken. Hij zou misschien nog denken, dat je het niet betalen kon.”

De Kunst van Fotografeeren

AFDRUKKEN VOOR DEN BEGINNER.

Het ontwikkelen van negatieven is een aardig werk, maar het afdrukken, daar zien we allemaal een beetje tegen op; het is een langdradig werk, waar je den tijd voor moet hebben. Toch is het een groote voldoening, als je al de kiekjes, die je hebt gemaakt, netjes in een album bij elkaar hebt. Zoo aardig om later door het aanschouwen je herinnering aan een reis bijv. weer te kunnen oprisssen en er zoo als het ware nog eens opnieuw van te genieten!

Het afdrukken gebeurde vroeger in den regel op daglichtpapier en dat geeft ook heel mooie resultaten, vooral het zelftintend (selftoning), dat je alleen maar behoeft te fixeeren in hypo. Het werken met daglichtpapier heeft echter verschillende bezwaren. Vooreerst neemt het veel tijd, want je bent toch allicht 10 à 15 min. bezig over een afdruk, omdat het niet in de zon mag gebeuren, en dan moet je ook nog telkens controleeren. Een tweede bezwaar is, dat daglichtpapier niet altijd houdbaar is en later vlekken krijgt. Het moet n.l. uiterst voorzichtig worden behandeld, want die vlekken treden juist overal op, waar je maar even de gevoelige laag met den vinger aangeraakt hebt. De laatste jaren is men er dan ook meer en meer toe overgegaan om kunstlichtpapier te gebruiken, dat in de wandeling „gaslichtpapier” genoemd wordt, een heel verkeerde naam, die nog dateert uit den tijd, dat de huisverlichting in den regel door gas geschiedde. De gaslichtpapieren van dien tijd waren niet mooi, gaven harde, zwart-witte afdrukken. Tegenwoordig echter kan men ze in alle genres krijgen en zijn ze minstens even mooi, zoo niet mooier dan de daglichtpapieren. Het afdrukken nu op gaslichtpapier gaat zóó snel, dat we na een beetje oefening in een korten tijd een groot aantal afdrukjes kunnen maken, wat

een groot voordeel is. En dan dat andere, niet minder groote voordeel: dat we het afdrukken 's avonds rustig na volbrachte dagtaak kunnen beginnen. De gaslichtpapieren zijn bedoeld om in de donkere kamer bij geschikt geel licht behandeld te worden; de meeste zijn echter niet zoo gevoelig, dat ze niet in een hoekje van een niet al te sterk verlichte woonkamer kunnen worden gebruikt, als men maar zorgt, bij het openen van het pakje en het inleggen van het papier in het drukraam in eigen schaduw te gaan staan en het pakje papier niet open te laten liggen. Het velletje wordt dus snel uitgenomen, met den gelatinekant op den beeldkant van het negatief in het drukraam gelegd; vervolgens legt men dit omgekeerd op tafel en doet het pakje weer dicht. Nu wordt belicht (zeg ongeveer 14 sec. op een afstand van 50 cm. van een 75 Watt elektrische lamp), dan wordt het velletje uit het drukraam genomen en evenals een plaat of film ontwikkeld. Men kan n.l. een afdruk op kunstlichtpapier niet controleeren, omdat men als op een film of plaat een latent beeld krijgt, dat eerst bij ontwikkeling te voorschijn komt. Wat het belichten aangaat, moet men niet al te dicht bij de lichtbron werken, omdat men dan veel sneller werkt en daardoor minder speling in de belichting heeft, wat het werk moeilijker maakt. Elke niet-kleurende ontwikkelaar is goed, mits men hem met de dubbele hoeveelheid water verdunt. Wil men heel zeker zijn, dan kan men den ontwikkelaar nemen, die bij het papier wordt opgegeven, maar noodig is het niet. Werkt een ontwikkelaar bij een bepaalde papiersoort eens niet heel helder, dan voeg men een paar druppels broomkalie toe, wat den belichtingstijd zal verlengen. De temperatuur moet ongeveer 65 gr. Fahrenheit zijn. De belichtingstijd moet men uitproberen; hij hangt af van de dichtheid van het negatief en van de soort papier, die men gebruikt. Men kan verschillende soorten afdrudpapier krijgen: 1e hardwerkend voor zwakke negatieven, 2e normaal voor normale negatieven en 3e zachtwerkend voor harde negatieven. Men verdeelt het best de negatieven in hoopjes van verschillende dichtheid en maakt voor iedere soort op het gekozen papier een proefbelichting. Deze proefbelichting kan men in reepen doen

door b.v. een boek op het drukraam te houden, waarmee men een deel bedekt om dan telkens een volgende strook een paar seconden langer te belichten. Men kiese dan die strook, die na een minuut ontwikkelen op kracht is.

Na het ontwikkelen wordt de afdruk gebracht in een kom of een emmer met water, waarin een scheut azijnzuur (ijs-azijn) of, als men dit niet heeft, desnoods gewone azijn, waarin hij goed wordt afgespoeld. Het azijnzuur maakt, dat de ontwikkelaar niet meer nawerkt en dit spoelwater is dus bedoeld als een soort verhelderingsbad. De afdruk gaat daarna in zuurfixeer; hierin moeten de afdrukken niet op elkaar liggen, waarom men voor het zuurfixeerbad het best een groote schaal neemt. Het fixeerbad moet zooveel mogelijk schoon en versch zijn. Na een minuut of vijf fixeeren kan men den afdruk in een schaal met schoon water leggen in afwachting van het eigenlijke spoelen, waartoe men overgaat als men de afdrukken allemaal klaar heeft. Een goede manier van spoelen is in een ronden bak, waarin men schuin een slangetje legt, dat aan de kraan van de waterleiding bevestigd is; laat men het water zachtjes stroomen, dan zullen de afdrukken in de kom rondzwemmen. Een heel goede methode is ook, om de afdrukjes aan kleine kurkjes te prikken en ze in een emmer te laten zwemmen, terwijl men het water er zachtjes laat inloopen, liefst weer met een slangetje, dat een beetje diep in den emmer reikt. Heeft men geen gelegenheid om stroomend water te gebruiken, dan kan men de afdrukken even onder de kraan afspoelen en ze dan in een bak met frisch water leggen; na een poos worden ze dan in een anderen bak met schoon water overgelegd en dit wordt minstens 6 maal herhaald. Tot goed begrip diene, dat hypo zwaarder is dan water en men dus moet zorgen, dat de hypo niet op de foto's blijft staan. Een half uur goed en oordeelkundig spoelen is voldoende.

Nog een opmerking over de oppervlakte van het papier; deze kan mat, halfmat of glanzend zijn. Mat is mooi voor groote, artistieke beelden; voor 9 bij 12 zal halfmat beter voldoen, terwijl bij heel kleine beeldjes glanzend de details beter zal doen uitkomen.

„Ik kàn het ook niet betalen,” riep ik uit.

„Toch zullen we het wel moeten,” beweerde Willy. „Per slot van rekening is het ook onze schuld, of beter gezegd mijn schuld, want ik heb hem aan het werk laten gaan. — Maar ik zie het al: ik heb me in je vergist. Ik dacht, dat je dat kleine bedrag wel voor me over hadt, omdat ik meende, dat je van me hieldt. Ik dacht, dat je me verrassen wilde, maar je bent al net als alle andere mannen. Je geeft niets om me, je taalt er niet naar om het me wat gerieflijker te maken bij mijn werk, je . . .”

Ze kreeg een zakdoek en begon te huilen.

„Hoor eens,” zei ik, „het heeft geen zin om te huilen. Als ik toevallig op het oogenblik niet zoo kort bij kas was, zou ik er niet eens wat van gezegd hebben. — Maar in ieder geval is het Loodvink zijn schuld toch òk, want hij is aan het verkeerde adres gekomen en daarom zal hij wat van den prijs moeten afdoen.”

„Dus je bent niet boos en je zult het niet laten weghalen en den ouden gootsteen weer laten plaatsen, dat leelijke ding, waar ik zoo'n hekel aan had?”

„Natuurlijk niet,” zei ik, verteederd door Willy's tranen.

Ze borg haar zakdoek weg en gaf me weer een zoen . . .

Toen ik den volgende middag thuiskwam, hoorde ik Willy in de kamer praten. Terwijl ik mijn jas uittrok, luis-terde ik onwillekeurig.

„Het is prachtig,” hoorde ik Willy's vriendin, Molly, zeggen, „en ik gaf er wat voor, als mijn man het òk wilde laten maken. Maar ik hoef er hem niet eens om te vragen.”

„Je moet er ook niet om vragen,” zei Willy.

„Maar dat moet ik toch wel,” zei Molly. „Hoe kan ik anders aan het geld komen?”

„Laat Loodvink het maken, zonder dat je er wat van zegt! Dat heb ik ook gedaan.”

„Maar wat zei je man dan wel?” riep de bezoeker uit.

„Oh, dat heb ik handig aangelegd,” zei Willy. „Ik deed net, alsof ik had gedacht, dat hij Loodvink had gestuurd, om me te verrassen . . .”

„Maar wat zei hij dan wel, toen 't bleek, dat hij nergens van afwist?”

„Eerst deed ik, alsof ik hem niet geloofde, en toen zei ik, dat de man zich in het adres moest hebben vergist. En ik hilde een beetje ook. Waarom doe je het òk niet zoo?”

„Ik durf niet. Bovendien, stel je eens voor, dat je man naar Loodvink gaat en hoort, hoe de vork in den steel zit?”

„Loodvink is erg meegaand,” beweerde Willy. „Ik heb alles met hem afgesproken. — In dat geval zou hij zeggen, dat het gedeeltelijk zijn en gedeeltelijk onze schuld was en zou hij net doen, of hij de rekening wat verlaagde . . .”

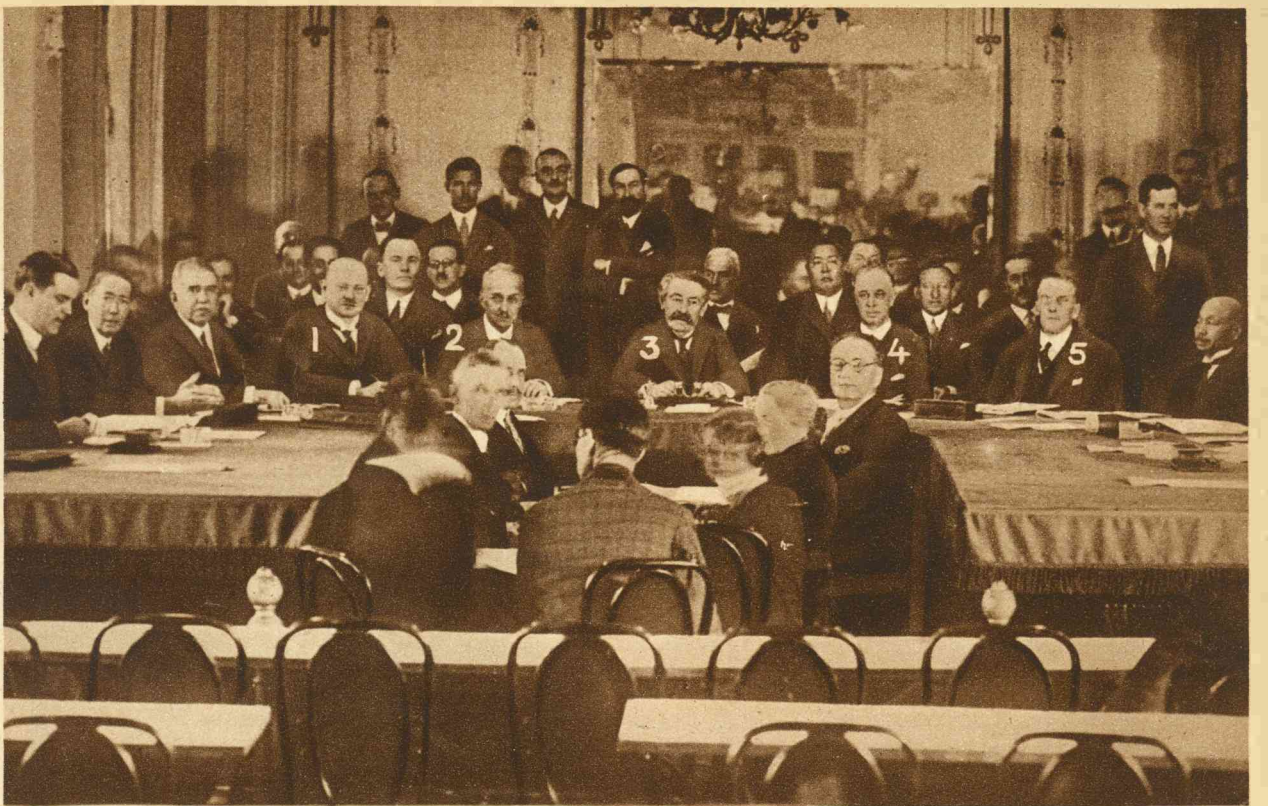
„En als hij je nu eens verraadt?”

„Doet hij niet, want ik heb hem beloofd, dat hij op dezelfde manier ook nog een geiser voor de badkamer mag leveren . . .”

. . . Dat weet ik dus alvast . . .

Het stuk in de Krant

Het was in het bekende, overdrukke zomerpension van de dames Genkel, dat ik met hem kennismakte. Hij zat tegenover mij aan tafel, en had mij al spoedig door zijn innemende manieren en de luidruchtige bravoure van zijn geheele verschijning aangetrokken. Ik was nog

De bijeenkomst van den Volkenbondsraad te Lugano

Een kijkje in de groote zaal van het Kursaalgebouw te Lugano, waarin de Volkenbondsraad de vorige week naar bijeenkomsten aanving. 1, Stresemann; 2, Scialoja; 3, Briand; 4, Sir Eric Drummond; 5, Chamberlain.

heel jong en kon nog veel leeren. Wat u trouwens aan het hier volgend relaas wel zult bemerken.

Wat een zekerheid, wat een gemak in den omgang had die man! Hij leek mij een der benijdenswaardigste en gewiekste stervelingen.

Op mijn schuchtere poging tot toenadering — ik geloof, dat ik hem de botervloot of 't zoutvat vroeg, — antwoordde hij onmiddellijk met een vloed van binnelijke woorden en geestigheden, en al heel gauw waren wij in een geanimeerd gesprek gewikkeld. . . . Ha! Hij hield veel van de jeugd; hij wist er alles van, hij was ook jong geweest, en niet zuinig ook. Ik hoefde hem niets te vertellen. . . .

Nu, en ik vertelde hem dan ook niets. Hij vertelde. En overvloedig ook. Wat hij mij alzoo verhaalde, kon mij niet erg interesseeren. Behalve één ding. Hij was directeur van een dagblad.

Toen ik dit hoorde, was ik opgetogen. Van mijn prilste jeugd had ik een onbeschrijfelijk respect voor dagbladen gehad en al wat daarmede maar verband hield. En mijn hoogste ideaal was, nog eens in dagbladen te schrijven.

„O, wat een heerlijk vak!” riep ik uit.

„Hm! Hm! Gaat nog al, gaat nog al!”

„Ik dweëp er gewoon mee, mijnheer,” ging ik koortsig-opgewonden voort. „Mijn grootste begeerte is altijd geweest, aan dagbladen mede te werken, mijnheer.”

„Zulke gekken zijn er meer, jongmensch, maar dat gaat niet zoo gemakkelijk. Lala, dat gaat niet zoo gemakkelijk, jongmensch.”

Toen verdiepte de groote man zich plotseling in het custard-schoteltje, dat als dessert werd rondgediend.

Hij at zonder van zijn bord op te zien.

Eindelijk was hij er mede klaar. Terwijl hij zijn geweldige snorren met een zwierige geste van het griesmeel ontdeed, begon hij zeer innemend:

„U sprak mij daareven van uw lust om aan een dagblad mede te werken. U moet het eens probeeren. Zie eens, hier is mijn naam en adres. Mijn blad heet „De Namiddag”. Als u eens iets gemaakt hebt, laat het mij maar eens lezen. Ik krijg heel veel kopij van jongelieden. U moet duidelijk schrijven en aan één kant van het papier. Dat is alles wat u er voor weten moet. De rest komt vanzelf. U ziet er verstandig uit. Ik weet niet, maar mijn routine zegt me, dat u wel een aardig stukje schrijven zult. Ik heb er werkelijk veel vertrouwen in. Mij dunkt, u hebt talent en ik houd er van de jongeren te protegeeren. Er zijn door mijn toedoen heel wat talentvolle jongelui, — als u, — voor de journalistiek gewonnen. Ik wil mezelf niet in de hoogte steken, maar ik durf zeggen, dat ik menig jeugdig talent door mijn aanmoediging er toe gebracht heb om zich te uiten. . . .”

Met een weidsch gebaar haalde hij een groote sigaar uit zijn koker, sneed er met zijn tafelmes de punt af, stak hem aan, en stond, met veel groeten, glimlachjes en opmerkingen naar links en rechts, van tafel op. Mij gaf hij nog een extra groetje.

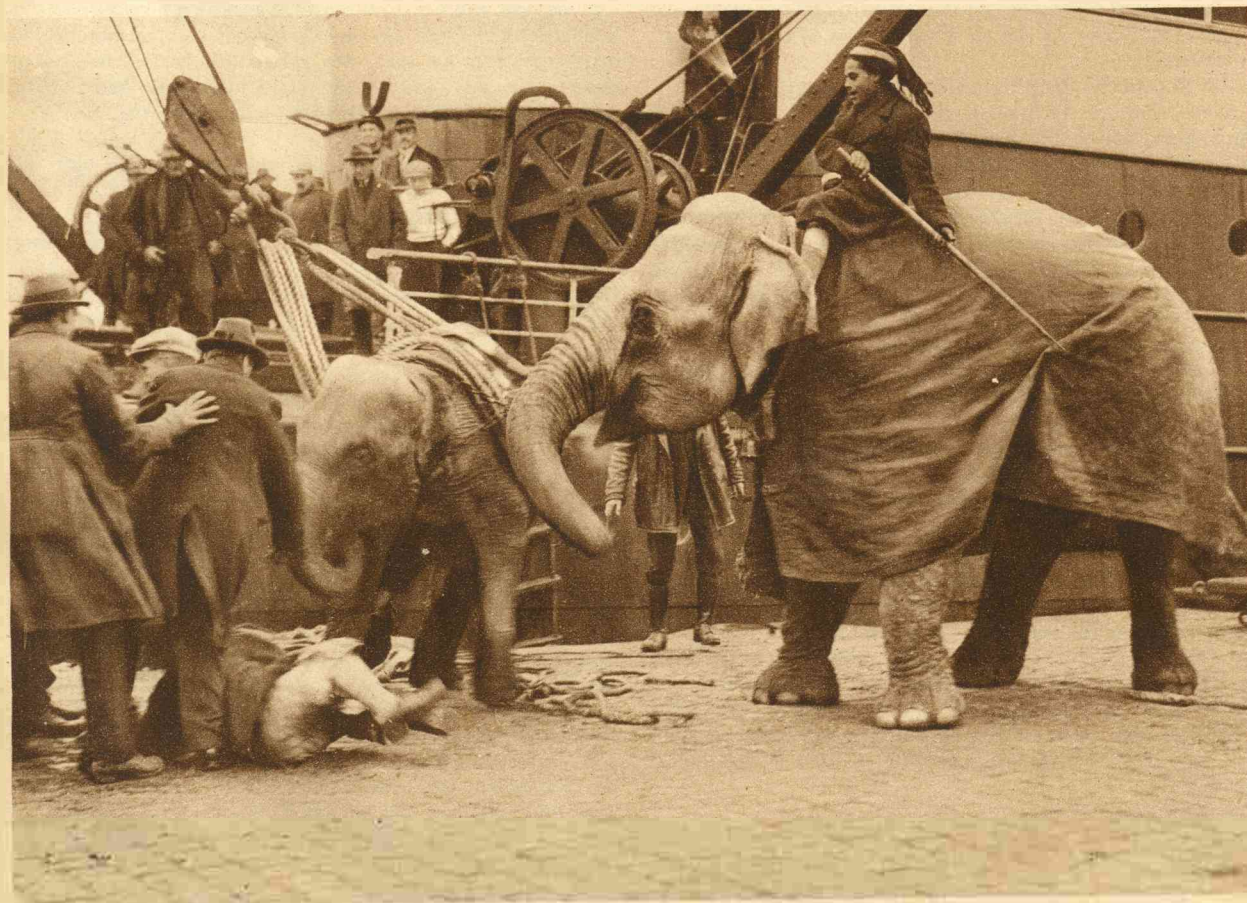
„Bonjour, mijnheer, ik houd mij voor uw nadere berichten aanbevolen.”

De rest van mijn pensiondagen maakte ik elken dag lange wandelingen, en wel er voor zorgend alleen te zijn, mediteerde en componeerde ik er op los.

Na een week wederom thuis, begon ik mijn ontwerpje uit te werken. En na veel zwoegen kwam er iets tot stand. Ik zelf vond het heel bevredigend. En na het een laatsten avond nog eens goed te hebben geschaafd en gepolijst, bracht ik het den volgende morgen bij mijn vriend, den directeur.

Rotterdam's nieuwste bioscoop, „Luxor Palast” op den hoek der Kruiskade en Nieuwe Kerkstraat, welke Vrijdag l.l. is geopend.

Zijn oppasser tegen den grond geslagen.

Donderdag der vorige week werden drie olifanten van Circus Hagenbeck te Rotterdam overgeladen om per Batavier-ijl naar Engeland te worden vervoerd. Toen de oppasser de pooten van een der dieren wilde binden, wilde het dit niet toelaten en sloeg den man tegen den grond.

Ik werd dadelijk toegelaten en met de hem eigene luidruchtige jovialiteit verwelkomd.

„Wel, mijn beste mijnheer, hoe gaat het u? Dat doet me genoeg, u zoo spoedig weer eens terug te zien. . . . Ja, ja, het artikel, of beter, het verhaal. Kom er maar eens mee voor den dag, dan zullen we dadelijk eens kijken wat er in zit.”

Ik reikte hem de luttele velletjes papier over. Hij begon het onmiddellijk te lezen. En reeds terwijl hij las, gaf hij luide teekenen van instemming. Toen het uit was, knipoogde hij me veelbeteekenend toe en zei:

„U bent niet van gisteren, jongmensch. Ik had het dan toch alweer niet zoo heel ver mis bij onze eerste kennismaking, toen ik zei, dat u talent hadt. Het is in orde. Ik heb daar een neus voor. Ik zal het spoedig plaatsen. Het eenige is. . . h'm. . . de betaling. Het is maar een klein verhaal. Nauwelijks een halve kolom. En. . . natuurlijk. . . het publiek kent u nog niet. . . Ik bedoel, kort en goed, veel kan ik u niet er voor uitbetalen. Wat dunkt u van vijf pop voor dit kleine dingske?”

Ik vond het al mooi, dat hij het opnam. En al had hij mij om vijf pop toe gevraagd in plaats van ze mij nog er bij te geven, dan was ik ook al heel tevreden geweest.

Hij betaalde me tegelijk, en nam toen hartelijk afscheid van me.

„Nu, jongmensch, ik zal het spoedig opnemen, uw verhaal, en nu, tot weerziens. Wij zullen elkaar wel weer gauw terugzien, denk ik.”

Een stevige handdruk, een breede lach onder de groote snorren, en het bezoek was afgelopen.

Den volgenden avond kocht ik brandend van nieuwsgierigheid aan de kiosk een exemplaar van „De Namiddag”. Ik doorliep het blad koortsig haastig. Helaas, mijn stuk stond er niet in. Ik troostte mij met de gedachte, dat er actuele artikelen waren, die voorgingen. Het zou daarom een dag zijn uitgesteld. Maar den volgenden dag stond het er evenmin in. Ik troostte mij met eenzelfde overweging als den vorigen avond. Zoo'n krant had natuurlijk niet zitten wachten op mijn stukje. Ik moest geduld hebben tot ik aan de beurt kwam.

Ik kocht sindsdien trouw het blad, weken achtereenvolgend, en elken avond vloog ik het nieuwsgierig verlangend door. Ik vond mijn stuk niet. Ik werd boos. Voelde me beleedigd. Die verduivelde directeur heeft mij een beetje in het ootje genomen met zijn belofte mijn stuk te plaatsen. Die man was zoo overmatig beleefd en hartelijk, dat ik eigenlijk toch wel dadelijk had kunnen snappen, dat hij me er een beetje tusschen nam. . . . Maar neen, bedacht ik even later, hij heeft het stuk, nota bene, betaald ook. Neen, neen, hij zal het natuurlijk dan ook plaatsen. Het duurt alleen maar een beetje lang. . . .

En het duurde nog langer. Nog maanden en maanden, een half jaar. Ten slotte was het een jaar. En ik had al dien tijd niet één avond verzuimd „De Namiddag” te koopen. „De Namiddag”, helaas, zonder mijn stuk er in.

Er verliep nog een maand. En toen nog een. En ik besloot eindelijk eens bij den directeur op te loopen. Die gedachte was natuurlijk in al dien tijd menigmaal bij mij opgekomen, maar nooit had ik durven gaan, uit vrees den man boos te maken en mij zoodoende elke kans op plaatsing af te snijden. Nu, na veertien maanden, ging ik toch eindelijk er heen. Er mocht van komen wat wilde. Ik moest nu toch eindelijk eens zekerheid hebben hoe het er mee stond.

Weer ontving de man me met zijn opvallende hartelijkheid, en onstuimig mij de hand schuddend, als was ik een zijner dierbaarste bloedverwanten, vroeg hij me naar mijn gezondheid.

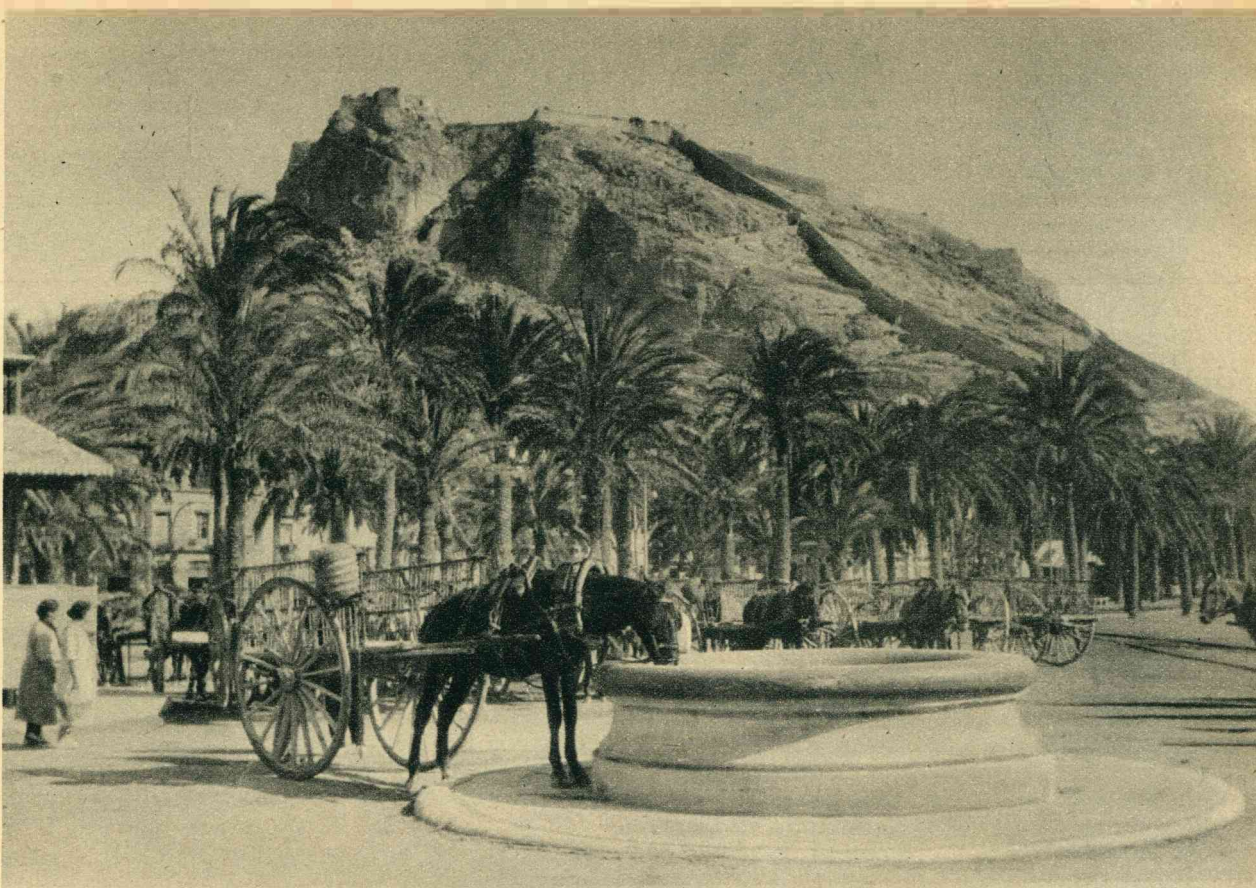
„Mijn gezondheid is goed, mijnheer,” zei ik, wat geprikkeld. „Maar ze zou wel eens heelemaal in de war kunnen raken door de zonderlinge behandeling, die u mij aandoet, en welke ik mij werkelijk aantrek, mijnheer. Verbeeld u, dat ik nu veertien maanden, zegge veertien maanden, achtereenvolgend uw blad koop, avond aan avond. En er in al dien tijd mijn verhaal niet in gevonden heb. Ik sta over deze handelwijze paf, mijnheer. U hebt het verhaal goed beoordeeld. U hebt mij beloofd het te plaatsen. U hebt het me zelfs betaald. Waarom, in 's Hemels naam, plaatst u het niet? Geef u mij het verhaal terug, en ik zal u het honorarium terugbetalen. . . .”

„Maar mijn beste mijnheer,” viel hij mij met zijn gewone jovialiteit in de rede, „maar mijn beste mijnheer. Daar is geen sprake van. Ik moet bekennen, dat ik zeer laksch met de plaatsing ben geweest, maar daarom bent u me nog geen geld schuldig. Integendeel, ik ben het u eer schuldig, als het er op aankomt. . . .”

En toen ik hem niet dadelijk begreep, nam hij zijn gouden vulpenhouder en een stuk papier, en begon vroolijk te cijferen, terwijl hij me af en toe een gezellig knipoog van verstandhouding gaf.

„Kijk eens, mijnheer. Ik vat het zoo op. U hebt veertien maanden mijn blad gekocht, wat u vroeger nooit deed. Veertien maanden nu is volgens mijn berekening, de Zondagen er af getrokken, driehonderd en zeven en zestig dagen, dat is dus driehonderd en zeven en zestig maal vijf cent, totaal achttien gulden vijf en dertig cent. Begrijpt u de toedracht nu? Niet u bent mij wat schuldig, maar ik eerder aan u, n.l. achttien gulden vijf en dertig cents min vijf gulden honorarium, dat is dertien gulden vijf en dertig! Dat klopt als een bus, mijnheer.”

En mij wederom de hand onstuimig ten afscheid drukkend, voegde hij er aan toe: „Ik zou er prijs op stellen, u onder mijn lezers, mijn dagelijksche lezers, te blijven tellen. Dus. . . ja, uw verhaal is misschien wat. . . verouderd; weet u wat? stuur me een nieuw. En dat — ik beloof het — dat zal ik zoo spoedig plaatsen als mij maar eenigszins mogelijk is. Afgesproken? Nu, adieu, mijnheer, het was me aangenaam de kennismaking te hernieuwen.”

AAN DE BRON

Een bron in Alicante (Spanje), die speciaal voor trekdieren is bestemd.

DE VINGERAFDRUKKEN

En ik de vorige week op een avond bij mijn vriend inspecteur Kempstone op bezoek kwam, zat hij aan de tafel, waarop een aantal voorwerpen lagen, die hij bezig was door middel van een sterk vergrootglas te onderzoeken.

„Bonsoir, ouwe jongen,” zei ik opgewekt. „Welke moeilijkheden houden je nu weer bezig?”

Hij keek mij peinzend aan.

„Een erg ingewikkeld geval, Johnnie,” zei hij toen. „Veel te ingewikkeld voor jou. Ga jij maar naar huis en speel met je kruiswoord-puzzles of zoiets. . . .”

Ik ging natuurlijk niet naar huis. Ik kèn mijn vriend. Hij zou mij wel gauw de gansche geschiedenis vertellen en ofschoon hij dit doen zou op een toon, waaruit duidelijk zou blijken, dat hij van meening was zijn tijd te verspillen, zou hij toch, eenmaal aan het eind van zijn verhaal gekomen, mijn oordeel vragen. . . .

Ik keek naar de voorwerpen, die hij bezig was te onderzoeken. Het was een zonderlinge collectie: een zilveren sigaretten-does, een dames haarborstel van schildpad; een wijnglas en een klein bronzen beeldje. Op alle voorwerpen zat een dun laagje witte, vettige stof. Mijn vriend wierp een steelschen blik op mij.

„Parry, onze specialiteit in vingerafdrukken, beweert, dat al deze afdrukken door één en dezelfde persoon zijn gemaakt,” zei hij toen.

„En jij bent het daar niet mee eens?” vroeg ik.

„Neen, Johnnie. Ik ben het er niet mee eens. En wat meer zegt: ik wil het er niet mee eens zijn. Omdat het volkomen onmogelijk is, dat één en dezelfde man al die afdrukken kan hebben gemaakt.”

Ik zweeg geduldig terwijl hij mij grijnzend aankeek.

„Een of twee keer, zolang ik je ken, heb je eens bewezen je verstand te kunnen gebruiken,” zei hij na een poosje. „Luister nu eens kalm naar mij en geef me dan eens je buitenwoning waardevolle meening over dit geval.”

Hij nam de sigaretten-does van tafel.

„Voorwerp 1,” zei hij. „Betreft den diamanten-diefstal van Culverstone. Je weet er van?”

Ik wist er niets van.

„Het leek heel eenvoudig,” vervolgde hij, zijn vierkante hoofd schuddend. „De diamanten tiara van Lady Culverstone werd uit de safe gestolen, die zich in de bibliotheek bevindt van Lord Culverstone's villa in Dartmoor. We stelden een onderzoek ter plaatse in en meenden, dat we den dader aan zijn manier van werken kenden. Ik heb je vroeger al eens verteld, dat iedere misdadiger zijn eigen, speciale manier van werken heeft: hij zet er zijn stempel op, om het zoo eens te zeggen en dat wel op een wijze, die even duidelijk is alsof hij zijn visitekaartje had achtergelaten. We komen niet vaak bedrogen uit, als we hebben uitgemaakt, wie het gedaan moet hebben: om echter het bewijs te leveren, zoodat de bekentenis moet volgen, dat is een andere kwestie.”

Ik knikte begrijpend.

„Wel, neem nu dit geval eens. Er zijn diamanten gestolen; niets anders. We kennen verscheidene jongens van de vlakte, die alleen maar hun slag met diamanten slaan. Ieder heeft zoo zijn eigen branche. De diefstal werd bedreven om drie uur des nachts; we weten dat, omdat men toen leven heeft gehoord. De dief is binnen gekomen door een raam in de provisiekamer; alles werd heel keurig gedaan; er werd

geen rommel gemaakt en de plaatselijke toestand was vooraf grondig verkend. Alles wees er op, dat „Jantje met het handje” het gedaan moest hebben. Er was echter één moeilijkheid. Zooals ik je al heb gezegd, is er leven gehoord: de inbreker heeft een stoel omgegooid en de huisknecht, die naar beneden was gegaan, kwam nog juist op tijd om een schim te zien van een man, die door het raam van de provisiekamer verdween. Hij kon hem niet grijpen, maar hij kon hem toch tamelijk goed opnemen en hij beweert positief, dat het een groote kerel was. Een uitgebreide beschrijving kon hij niet van hem geven, maar van zijn grootte was hij absoluut zeker. En „Jantje met het handje” is klein.

Natuurlijk hebben we toch een paar mannetjes naar hem toe gestuurd, om hem te halen en hem rekening en verantwoording te laten afleggen van zijn doen en laten dien nacht. Hij gaf die verantwoording: hij had een schitterend alibi, dat met geen mogelijkheid uit elkaar te krijgen was. Of de menschen, die beweerden, dat zij dien nacht thuis met hem hadden zitten kaarten, de waarheid zeiden of niet, weten we natuurlijk niet, maar ze bleven het in ieder geval beweren, hoe we ook ons best deden hen aan het wankelen te brengen.

„En toen kwam er de kwestie bij van die sigaretten-does. De huisknecht van Lord Culverstone beweerde, dat die niet meer op de plaats stond, waar hij ze des avonds had neergezet en dat er sigaretten uitgehaald waren. Dat is ook echt iets voor „Jantje” zoiets te doen. En op de does waren vingerafdrukken. Hetgeen vreemd is, omdat Jantje altijd rubberhandschoenen draagt. We vroegen Parry om ze te onderzoeken; de afdrukken waren van geen bekende! En ook niet van iemand van Lord Culverstone's familie of personeel. We hebben ons gek gepraktiseerd, wie het gedaan kan hebben, maar we weten het niet. Wie het gedaan heeft, heeft het gedaan, maar ofschoon hij zijn vingerafdrukken heeft achtergelaten, is hij er toch in geslaagd, ieder spoor van zich uit te wisschen.”

Mijn vriend legde de sigaretten-does neer en nam den haarborstel op.

„Voorwerp 2. Het geval Thanet. Een dergelijk geval. Weer diamanten. De diamanten van mrs. Thanet, een Amerikaansche. Ze zijn gestolen uit haar flat in Kensington. Ongeveer vier uur des morgens. Entree: het raam van de badkamer. Alles heel netjes gedaan; geen rommel. We dachten ook hier direct aan Jantje. Maar er waren twee dingen, die eigenlijk niet van hem konden zijn: de afdrukken op den haarborstel en dan het veroorzaakte gestommel, waardoor de nachtportier van de flat de gelegenheid kreeg hem nog net te zien, toen hij weer door het raam verdween. En dit keer was het geen groote man, Johnnie, maar iemand van de grootte van Jantje zelf. Maar die vingerafdrukken op den borstel waren zooals ik al zei niet van hem. Maar wel waren ze precies gelijk aan die, welke we op de sigaretten-does hebben gevonden. Dus gelijk aan de vingerafdrukken van den grooten man, die Lady Culverstone's tiara stal.

Daar stonden we weer voor een onoplosbaar raadsel. Jantje had een prachtig alibi en onze verdenking tegen hem werd zwakker. We hadden absoluut geen bewijzen.

Die twee andere dingen hier — mijn vriend wees op de voorwerpen op tafel — „zijn afkomstig van dergelijke gevallen. Ook van recenten datum. Details komen er niet opan: de hoofdzaken zijn, dat beide inbraken op precies dezelfde wijze geschieden, dat bij beide precies dezelfde vingerafdrukken werden gevonden en dat bij beide gevallen de dader ook gezien is, toen hij vertrok. Maar in het eene geval was hij groot, in het andere klein!”

Mijn vriend zweeg en keek nadenkend voor zich uit.

„Parry zal je vertellen, Johnny,” vervolgde hij, „dat vingerafdrukken onweerlegbare getuigen zijn. Er worden op de heele wereld geen twee menschen gevonden, die dezelfde

In een Perzisch vrouwenvertrek.

Op deze interessante foto ziet men een aantal Perzische dames uit den gegoeden stand bijeen in een z.g. vrouwenvertrek. Daar — evenals in zoovele Oostersche landen — de nationale dracht in Perzië langzamerhand door de Europeesche wordt verdrongen, is deze foto wel van bijzondere waarde.

afdrukken hebben. Als wij de afdrukken van iemands vingers in ons archief hebben, en hij is zorgeloos genoeg om ze op een of ander voorwerp achter te laten, dan heb je hem. En stèvig ook. Maar als je die afdrukken *niet* hebt, dan beteekenen je andere sporen niet veel. Nu is het niet gemakkelijk, Johnnie, om de heele wereld af te reizen op zoek naar iemand, dien je alleen maar kunt herkennen aan de vingerafdrukken, die hij heeft achtergelaten. En als er dan bovendien nog bijkomt, dat je moet zoeken naar iemand, die zich klein of groot naar believen kan maken, dan...

Hij wierp een treurigen blik op mij.

„Zie je de moeilijkheid, Johnnie?” vroeg hij. „Als een groote kerel de eene inbraak pleegt en een kleine de ander, hoe ter wereld kunnen ze dan dezelfde vingerafdrukken achterlaten? Dit is een geval, waarbij het feit, dat geen twee menschen dezelfde vingerafdrukken hebben, eer een hinderpaal, dan een hulp vormt!”

Ik stak een sigaret op.

„Het lijkt me nogal eenvoudig,” zei ik toen. „Klaarblijkelijk zijn de vingerafdrukken opzettelijk achtergelaten en in beide gevallen heeft de dader zich eveneens opzettelijk laten zien om je speurders op een dwaalspoor te brengen. Er zijn twee kerels, die de inbraken plegen; één laat de afdrukken achter en laat zich soms ook zien, terwijl bij andere gelegenheden de *ander* zich laat zien...”

„Wat een hersens!” zei mijn vriend sarcastisch. „Wij van de recherche doen geloof ik maar beter, als we ons ontslag nemen en ons baantje aan jou overlaten. Dan zal er niet meer worden ingebroken.” Hij stond op en begon de kamer op en neer te loopen. „Werkelijk,” vervolgde hij toen, „een paar van ons hebben ook al aan de mogelijkheid gedacht, die jij daarnet opperde. Maar het *kan* niet: alles wijst er op, dat er maar één bij betrokken is.”

Ik dacht na. Ik dacht langen tijd na. Mijn vriend zette nog steeds zijn wandeling door de kamer voort. Na een minuut of tien ging hij zitten en bleef zwijgen. Ik heb nog nooit iemand ontmoet, die zo lang kan zwijgen als hij.

„Zou het niet mogelijk zijn, dat...” begon ik.

Mijn vriend keek me met een hoopvolle uitdrukking in zijn oogen aan.

„Vertel eens, wat je denkt,” vroeg hij.

Ik vertelde wat ik dacht. De hoopvolle uitdrukking verdween uit zijn oogen. Hij schudde zijn hoofd.

„Dat kan niet,” zei hij nadrukkelijk.

„Dat moet je niet zoo gauw zeggen,” zei ik. „Het klinkt een beetje vergezocht, dat is zoo, maar ik weiger toch te gelooven, dat het niet zou *kunnen*. Weet jij misschien ook, wat die lui, die jullie nu als inbrekers kennen, van hun vak deden vóór zij gingen stelen?”

„Dat zou ik wel kunnen nazien in onze registers.”

Tot mijn genoegen bemerkte ik, dat mijn vriend, hoewel hij nog niet bepaald enthousiast te noemen was, toch in ieder geval iets ging voelen voor mijn veronderstelling.

„Van Jantje weet ik het wel uit mijn hoofd. Hij was graveur. Toen hij den eersten keer met de politie in aanraking kwam, was het voor chantage; hij kreeg drie jaar en is toen van kwaad tot erger vervallen.” Mijn vriend keek mij nadenkend aan. „Maar zelfs al had je gelijk, Johnnie, dan zie ik nog niet in, hoe we het moeten bewijzen. Hij zou op heeterdaad moeten worden betrapt.”

„Kun je hem niet in den val laten loopen?” vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op.

„Daar houden wij niet van. En het is ook niet zoo gemakkelijk, omdat Jantje onze mannen natuurlijk allemaal kent. Maar als jij bijvoorbeeld...”

Er klonk twijfel in zijn stem, maar de schittering in zijn

grijze oogen verried, dat hij zag, hoe graag ik het doen wilde.

„Als ik je er een plezier mee doe, wil ik je wel helpen,” zei ik lachend.

„Nou, goed dan. Luister. Een actrice uit Zuid-Amerika komt hier in de stad logeeren. Er hebben al fabelachtige verhalen in de couranten gestaan over haar schitterende juweelen... Als onze mannen heel voorzichtig rondvertellen, dat ze geen bescherming van ons wil hebben en dat ze haar sieraden zeer achteloos opbergt, en als jij dan, die geen contact met de politie hebt, je in haar kamer verdekt wilde opstellen, dan...”

„In orde,” zei ik. „Ik doe het!”

* * *

De dame van de juweelen, die bij het schouwburgbezoekend publiek bekend stond onder den naam Flore Kennevere, had een gemeubileerde flat gehuurd ergens in Kensington. Ik bracht haar een bezoek en nadat ik haar had verteld, waar het omging, was zij direct bereid haar medewerking te verlenen. Ik mocht mij een paar nachten achter een achter een gordijn in haar eetkamer verbergen, in welk appartement zij, overeenkomstig hetgeen de mannen van mijn vriend hadden rondverteld, haar juweelen opborg. Aan mij vertelde ze evenwel in vertrouwen, dat de steenen, die zij daar bewaarde, imitaties waren en dat ze de echte veilig in een safe op haar bank had geborgen!

Drie nachten bracht ik in buitengewoon ongemakkelijke omstandigheden door. Ik verveelde mij doodelijk achter het gordijn en al wat er kwam, een dief niet! Gedurende den vierden nacht kwam ik tot de overtuiging, dat onze vriend de juweelen van de actrice of niet de moeite waard achtte, of dat hij het te riskant vond ze te stelen, of dat hij de hinderlaag had ontdekt, die we voor hem hadden opgesteld. Ik geloof dan ook wel, dat ik dien vierden nacht wel eens een kort uiltje heb geknapt...

Maar omstreeks drie uur ontwaakte ik door een licht geluid uit mijn droom, waarin ik mijn vriend, met diamanten behangen, naar zijn bureau had zien wandelen. Ik wachtte, terwijl iedere zenuw in mij gespannen was. Ik hoorde sluipende schreden op de gang en even later het openen van de deur der eetkamer. Glurend door een spleet tusschen de gordijnen, waarachter ik stond, zag ik, hoe er een straal licht gleed langs den muur tegenover mij.

Ten slotte viel het licht op het schrijfbureautje, dat in een hoek stond. Ik zag een man er heen loopen; hij begon het slot op meesterlijke wijze te forceeren zonder ook maar een enkel geluid te veroorzaken. Na eenige oogenblikken had hij het bureau open en doorzocht het methodisch. Hij liet alles liggen, zooals het lag en stak alleen een paar met leer bekleede doosjes in zijn zakken. Toen sloot hij het bureau weer, liep op zijn teenen naar de deur. Daar bleef hij echter even staan, greep een stoel en wierp dien met een smak tegen den grond. Daarop wachtte hij nog een oogenblik en luisterde of het lawaai niet iemand had wakker gemaakt... Ik boog me voorover voor een sprong, schoot uit mijn schuilplaats en sprong op zijn rug. Met een bons viel hij op den grond en eer hij zich vrij had kunnen worstelen, had ik hem de handboeien aangedaan, die ik van mijn vriend had geleend.

Daarna knipte ik het licht aan en nam mijn gevangene eens op. Het was een klein kereltje.

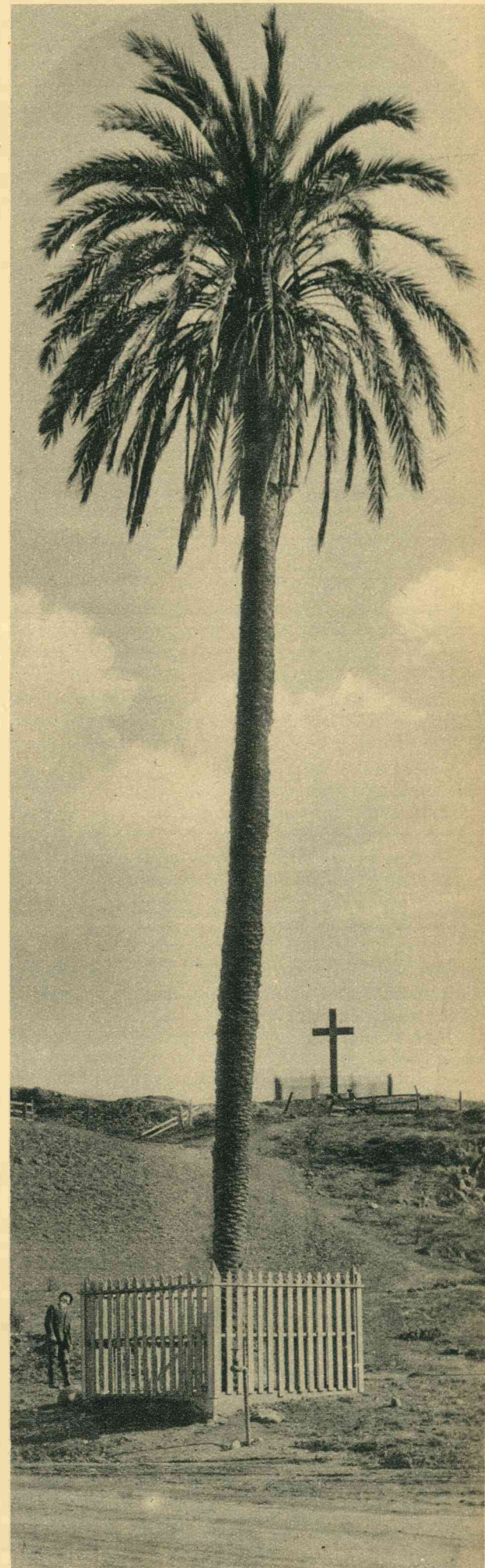
„Zoo Jantje,” begon ik, er een gooi naar doend, „dit keer ben je dus zelf gekomen hè, inplaats van je collega te sturen?”

Hij gromde wat. Ik ging naar het raam en het politiefluitje nemend, dat mijn vriend mij ook te leen had gegeven,

blies ik het signaal, dat we hadden afgesproken. In een oogwenk was mijn vriend met zijn mannen in de kamer. Ook Parry, de vingerafdrukken-specialist, was er bij.

„N'avond, Jantje,” zei mijn vriend opgewekt. „Ik had het dus toch wel bij het goede eind, al had je nog zooveel alibi's. En,” — een der handen van den gevangene nemend en den gummi-handschoen onderzoekend, die er aan zat, zei hij op mij wijzend, — „en deze mijnheer hier, die je zoo fijn gearresteerd heeft, had het ook bij het goede eind. Ik weet het niet zeker, Parry,” wendde hij zich toen tot deze, „maar ik geloof, dat als je deze handschoenen met je prachtige vergrootglazen en andere instrumenten nauwkeurig onderzoekt, je zult ontdekken, dat de toppen er van prachtig zijn bedekt met vingerafdrukken, niet van Jantje, maar van iemand anders, dien we niet kennen: dezelfde afdrukken, die we hebben gevonden op de voorwerpen, welke we hebben meegenomen uit de huizen, waar den laatsten tijd werd ingebroken. En ik ben er nu zeker van, dat we ook gauw genoeg zijn collega zullen vinden, met wien hij afwisselend werkt. Dat kan niemand anders dan „Lange Heintje” zijn...”

En het was zoo ook!

Californië's eerste palm,

die van Spanje uit door missionarissen naar Californië werd gebracht en in ongeveer 1769 nabij Alta werd geplant, bestaat nog steeds. Zooals men ziet, heeft hij een buitengewone hoogte bereikt.

DE LUIEL DETECTIVE

door GEORGE DILNOT.

Geautoriseerde vertaling door D. W.

7)

Teddy's gezicht was opvallend bleek geworden, terwijl hij luisterde. Zijn eerste veronderstelling, dat de detective alleen maar blufte om het een en ander uit hem te krijgen, was volkomen juist. Hoe dan ook, het was Labar gelukt Teddy hierdoor in een hoek te drijven.

De mogelijkheid is natuurlijk niet uitgesloten, dat er onder dieven een zeker „eergevoel” bestaat en er mensen bij zijn, die liever elke straf op hun schouders nemen dan hun medeplichtigen te verraden. De politie weet evenwel maar al te goed, dat dit uitzonderingsgevallen zijn en dat vrijwel elke misdadiger bereid is zijn kameraden te verraden als hij maar een klein kansje ziet om daardoor zelf buiten schot te blijven.

Labar begreep op dat oogenblik heel goed, dat het hem de noodige moeite zou kosten Teddy zoover te krijgen. Larry Hughes stond in de wereld van dieven en moordenaars bekend als vrijgevig in zijn belooningen, doch tegelijk als wreed in zijn wraak. Larry vergat nooit den man, die te veel gepraat had en vroeg of laat werd deze steeds daarvoor gestraft.

Teddy aarzelde. Hij bevond zich op het politiebureau en had voor 't oogenblik dus eigenlijk 't grootste gevaar van den kant van Labar te duchten. Stel je voor, dat hij zich werkelijk liet overhalen iets los te laten en hiermee bereikte, dat hij een paar jaren minder gevangenisstraf kreeg, dan bleef toch het feit, dat Larry en zijn kornuiten niet vergeten zouden wat hij gedaan had. Nee, dat zou al te gevaarlijk zijn, redeneerde hij.

„Ik ken niemand, die Larry heet,” zei hij, terwijl hij den detective met uitdagende blikken opnam. „Ik heb van niemand een boodschap gekregen. U heeft dat stukje papier ook niet in mijn huis gevonden en als het wel zoo is, dan is dat nog geen bewijs, zou ik zeggen. U kunt zich heusch de moeite besparen, mijnheer Labar, want ik heb niets op mijn geweten. Ik zou nu wel eens willen weten, waarvoor de agenten me hierheen gebracht hebben.”

„Ik dacht, dat we vrienden waren, Teddy.”

„Vrienden of geen vrienden, ik moet weten waar ik aan toe ben,” protesteerde Teddy.

„Heel goed. Ik wil je echter nog even waarschuwen, dat je in het vervolg wat beter oppast. Zorg er voor, dat je je niet verder in moeilijkheden werkt. Je kunt gaan.”

Teddy schoof onrustig heen en weer en er kwam een wantrouwende blik in zijn oogen. Hij wist waarlijk niet, wat hij er van denken moest. Waarom liep alles zoo vlot van stapel? Daar moest wat achter zitten; zoo vast als een huis.

„Heeft U me niets meer te vragen, mijnheer?” zei hij aarzelend.

„Op het oogenblik niet. Ik hoop, dat ik je binnenkort weer zien zal. Ik raad je echter nogmaals aan, goed op te passen.”

„Stofgoud Teddy” was echter een te linke jongen om zich maar een seconde te verbeelden, dat hij er zoo af zou komen; er stak wat achter... er stak wat achter. Maar wat kwam het er ook eigenlijk op aan, redeneerde hij. Het voornaamste was, dat hij weer op vrije voeten werd gesteld; de rest zou hij later wel zien.

Met een opgewekten groet ging hij den detective voorbij, toen deze de deur voor hem ontsloten had en daarna passeerde hij met een hautaine houding een paar agenten, die bij den ingang op wacht stonden.

Labar keerde zich om en legde glimlachend zijn arm op den schouder van een jongen beambte, die somber voor zich uit stond te kijken.

„Tob jij nu maar niet over Teddy, beste Down,” zei hij zacht. „Je hebt me al flink geholpen, hoor! Ik ben van plan onze dierbaren Teddy als lokaas te gebruiken en ik zou graag hebben, dat jij in de buurt was als de visch bijt.”

Hij verzocht den jongen man daarna nog even met hem mee naar zijn kamer te gaan.

„Als je het mij vraagt, dan heeft Larry niet bijster veel vertrouwen in Teddy gehad en wist hij maar al te goed met wien hij te doen had. Ik zou je op het oogen-

blik met geen mogelijkheid kunnen zeggen, wat hij al of niet weet, maar wel heb ik duidelijk gemerkt, dat hij doodsbenauwd is een woord los te laten. Het spreekt vanzelf, dat hij nu zoo gauw mogelijk zal probeeren met Larry in contact te komen om hem van een en ander op de hoogte te brengen en daarom moeten zijn gangen met nog grooter nauwkeurigheid dan tevoren nagegaan worden. Laat Heath dat zaakje opknappen, want Teddy kent hem niet. In de eerste plaats dient nu uitgevonden te worden hoe hij geld van Larry in zijn bezit krijgt. Begrepen?”

Down boog begrijpend het hoofd.

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer. Ik stel me zooveel mogelijk verdekt op en Heath komt openlijk voor den dag.”

„In orde. Ik reken op je handigheid, Down.”

Daarna begonnen ze over andere dingen te spreken.

HOOFDSTUK IX.

Een paar dagen verliepen en hoewel de couranten-menschen het Labar nog steeds lastig maakten, werden de kolommen in de dagbladen, die aan den inbraak gewijd waren, toch steeds kleiner, wat den detective buitengewoon verheugde. Het komt natuurlijk meer dan eens voor, dat een energieke journalist met 'n flinke dosis doorzettingsvermogen iets ontdekt, wat de politie tot hulp kan zijn, doch in een geval als dit waren ze hem een ergernis.

Wat Labar op het oogenblik reeds wist, hield hij liever vóór zich dan er een courant van op de hoogte te brengen, daar hij heel goed begreep, dat vriend Larry de dagbladen in die dagen als het ware spellen zou.

Gertstein was niet in staat geweest eenig licht te werpen op de kwestie van de valsche chèque. Het eenige wat hij kon vertellen was, dat hij een chèque-formulier uit zijn boek miste en gedurende een gesprek, dat Labar kort daarop met hem had, was hij vrij onhebbelijk en prikkelbaar. Hij scheen alle hoop te hebben laten varen en maakte Labar de heftigste verwijten. Was het soms niet *zijn* schuld, dat juffrouw Noelson spoorloos verdwenen was?

„U heeft haar een doodschrik op het lijf gejaagd, mijnheer Labar,” zei hij kwaad. „Het is een groote stommiteit van u geweest haar te laten merken, dat u haar wantrouwde. Het arme meisje is natuurlijk spoorloos verdwenen omdat u haar voor dievegge uitmaakte.”

„Ze zal gauw genoeg weer terugkomen,” zei Labar op bedaarden toon. „Ik beloof u, dat het ons gelukken zal haar te vinden.”

Hierop liet Gertstein een minachtend gesnuif hooren en sprak niet meer over de zaak. Hij was echter vast besloten, zich, indien Penelope niet gauw terugkwam, tot anderen dan tot de detectives van Scotland Yard te wenden.

„Stofgoud Teddy” leidde den laatsten tijd blijkbaar een bestaan, waarop niets aan te merken viel, behalve dan, dat hij het grootste gedeelte van den tijd dronken was. Down en Heath zaten hem voortdurend op de hielen en voor zoover ze op het oogenblik konden nagaan, had hij nog geen gelegenheid gehad, zich op de een of andere manier met Larry in verbinding te stellen. Hoewel Labar niet wist, hoe dat gebeurde, had hij toch ontdekt, dat de twee jonge mannen op de

hoogte waren van Teddy's correspondentie. Ze hadden zelfs gebruik gemaakt van chemische middelen, waartegen vrijwel geen enkele inktsoort bestand bleek.

Heath bezocht nu dikwijls de kroeg, waar Teddy kwam en het kwam dikwijls voor, dat hij hem meer dan royaal tracteerde. Hij had hem al gauw verteld, dat hij er lang niet vies van was om het een of andere gevaarlijke werkje, waarmede wat duiten te verdienen waren, op te knappen.

Larry's huis in Hampstead werd door de recherche van boven tot onderen doorzocht, doch men had niets bijzonders kunnen ontdekken. Er had zich niets in de kostbaar ingerichte woning bevonden, wat niet eerlijk betaald was. Het was het huis van een zeer rijken man met een opvallend goeden smaak, dat zag iedereen. Nergens waren geheime deuren of valluiken en de enkele bedienden, die Larry had, stonden geheel buiten verdenking.

Het eenige, wat ze konden vertellen was, dat de heer Hughes een edelmoedige, doch eenigszins eigenaardige meester was, die veel afwezig placht te zijn en dan steeds vergezeld werd door zijn bediende en zijn chauffeur. Over de twee laatsten had men weinig te weten kunnen komen. Er werden brieven gevonden — rekeningen van leveranciers en andere volkomen onschuldige papieren — die tot niets leidden.

En toch voelde Labar zich tot op zekere hoogte volmaakt tevreden over hetgeen hij tot nu toe bereikt had. Hij had alle belangstelling voor zijn werk herkrengen en niemand had beter de groote waarde van steeds doorzetten kunnen waardeeren dan hij. Hij was er diep in zijn hart van overtuigd, dat hij op een gegeven oogenblik de heele zaak zou kunnen verklaren. Doch dit resultaat zou alleen te verkrijgen zijn met 'n geweldige dosis geduld en uithoudingsvermogen.

Hij had zijn collega's in een vertrouwelijk oogenblik wel eens medegedeeld, dat hij er de volgende theorie op nahield: „Met voldoende mannen, genoeg geld, een zekere dosis gezond verstand en een weinig tijd kan elk geheim opgelost worden.”

Op een middag liet hij zich ook weer op een dergelijke manier tegenover Moreland uit, die niet kon nalaten eenigszins sarcastisch te glimlachen.

„Je hebt te veel detective-romans gelezen,” merkte hij op. „Ik geloof niet, dat je met dat alles op het oogenblik iets bereikt, kerel. Larry Hughes weet natuurlijk precies wat je doen zult, want je kunt toch niet ontkennen, dat hij zelf eveneens in het bezit is van voldoende mannen, genoeg geld, een zekere dosis gezond verstand, etc.”

„Dat is volkomen juist. Maar zijn we al niet genoeg van Larry te weten gekomen? De eenige moeilijkheid is, dat er wettelijk niets tegen hem te bewijzen valt.”

„Ik geef toe, dat we de zekerheid hebben, dat Larry een gentleman-dief is, maar wat verder? *Wij* worden er voor betaald om dergelijk soort menschen in de gevangenis te brengen en... de vogel zweeft nog vrij in de lucht.”

Labar schudde glimlachend zijn hoofd. „Eens zal hij toch in den val terecht komen, beste vriend.”

„Bedoel je daarmee, dat het *jou* gelukken zal? Ik hoop het voor je, maar gelóóven doe ik het niet. Zeg nu zelf eens eerlijk, wat heb je per slot van rekening tot nu toe bereikt? Jij houdt bij hoog en laag vol, dat

Zie vervolg op pag. 13

ALS HET WINTERT...

(Binnen-Amstel met Munttoren. - A'dam).

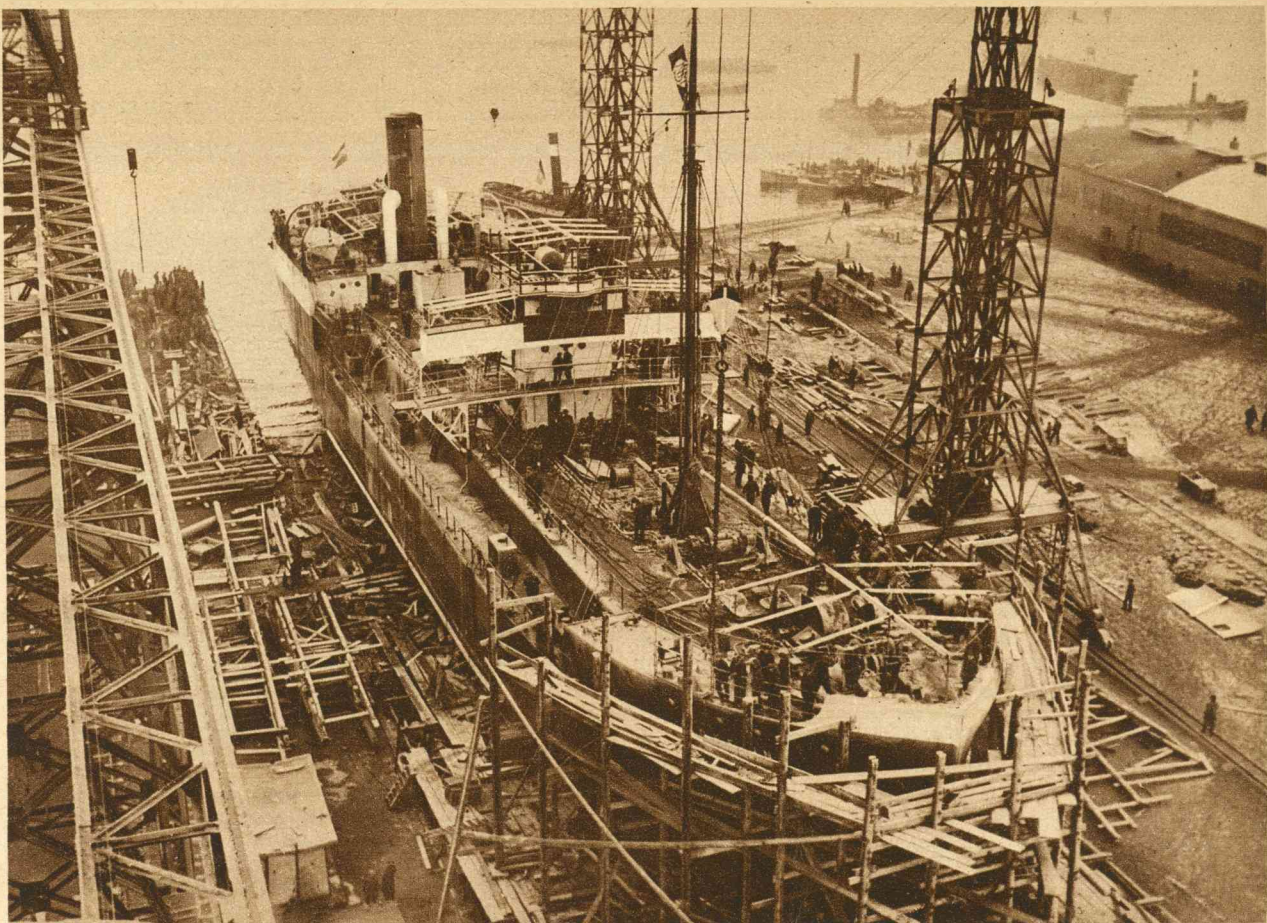
De heer A. M. Touw,

lid der directie van de Koninklijke Nederlandsche Grofsmederij te Leiden, herdacht 17 dezer den dag, waarop hij vóór 40 jaar aan die Maatschappij werd verbonden.

Hiernaast:

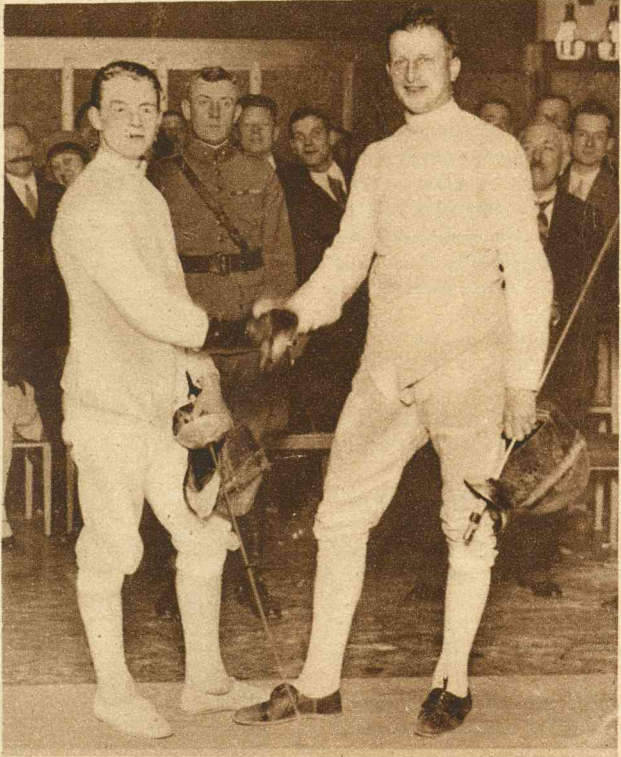
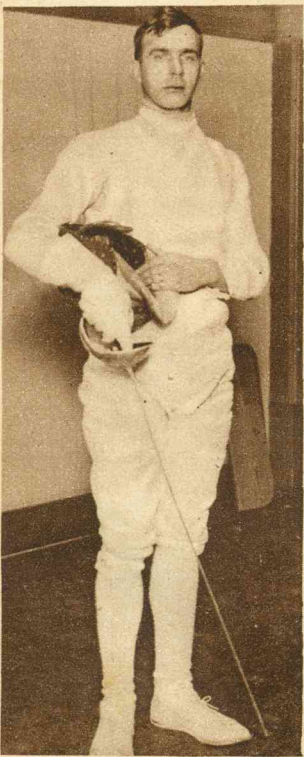
Het tankschip „Josefina”,

bestemd voor de Curaçaosche Scheepvaart-Mij., wordt bij de Nederl. Scheepsbouw-Maatschappij tewatergelaten.

Het Midwinterblazen

is een oudheidensch gebruik, dat zich in den Achterhoek nog hier en daar heeft weten te handhaven. De oorspronkelijke bedoeling ervan was het verjagen der booze geesten, die omstreeks den Kersttijd op stormachtige avonden en nachten door de lucht vlogen.

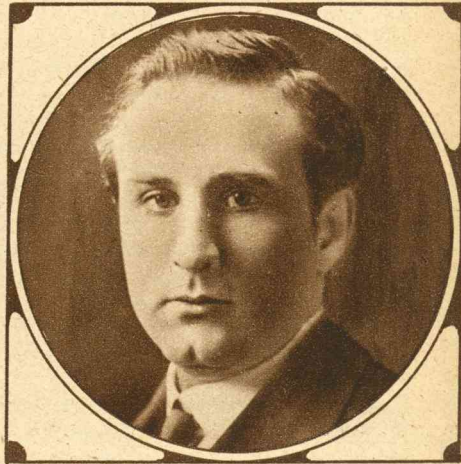
Nationaal kampioenschap 1928 schermen op sabel

In den Dierentuin te 's-Gravenhage hadden Zondag l.l. de wedstrijden schermen op sabel plaats om het kampioenschap 1928. Links: W. Dribergen, die kampioen werd. Rechts: F. Mosman (links) en J. v. d. Wiel, die de derde en tweede plaats bezetten.

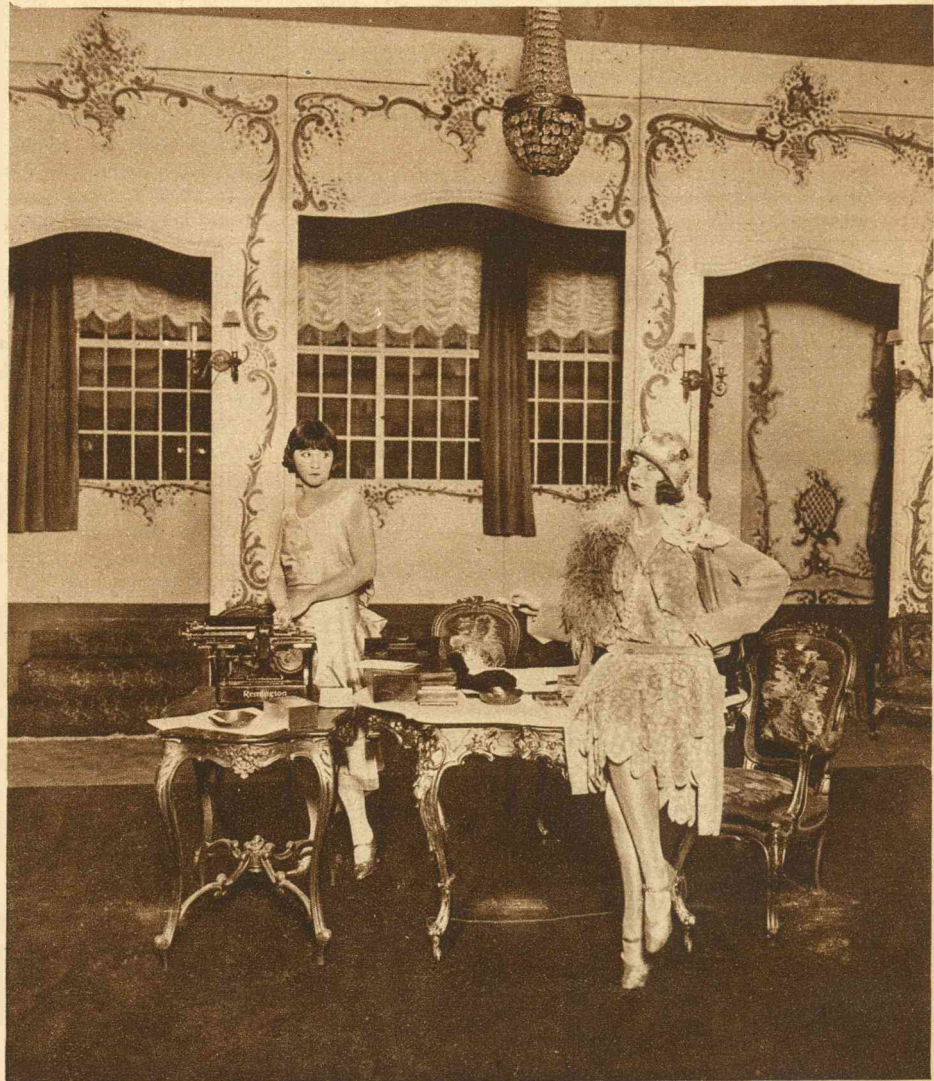
Hubert Laroche,

de bekende tooneespeler, die bij „Het Nederlandsch” en Royaards vele triomfen heeft geogen, is te Schaerbeek onverwachts op 64-jarigen leeftijd overleden.

De Spaansche violist Juan Manén

zal onder de auspiciën der N.V. Internationale Concertdirectie Ernst Krauss einde dezer maand een tournee door ons land maken.

„Juffrouw Kerkmuys”

Bij de N.V. Ver. Rott. Hofstadtooneel ging onder leiding van Cor v. d. Lugt Melsert de première van het Hongaarsche blijspel „Juffrouw Kerkmuys”. — Een scène uit het tweede bedrijf met Annie van Ees (links) en Minny Erfmann.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Overpeinzingen van een huismoeder.

Sint Nicolaas is alweer voorbij en ik geloof wel, dat iedereen meer dan tevreden is met zijn en haar geschenken.

Het kost ieder jaar heel wat hoofdbrekens, maar dan is later de voldoening ook zooveel te grooter.

Het klinkt niet aardig om te zeggen, dat ik niet tevreden ben met alles wat men mij heeft toebedacht, maar toch...

Er zijn zoo'n massa dingen, die een huismoeder dol- en dolgraag zou willen hebben, dingen, die zij niet op haar verlanglijstje zet omdat... nu ja, omdat door de groote kinderen al gauw wordt gelachen en gegicheld. „Verbéeld je, zeg... hoe komt moeder er aan...“ en: „Dat is nu heelemáál niets voor moeder!“ enz.

Toen verleden jaar het engagement van mijn oudsten zoon afraakte, ried ik hem gekscherend, de groote doos bonbons, die hij al voor Sint Nicolaas gekocht had voor zijn meisje, nu maar aan zijn moeder te geven.

„Verbéeld je!“ was al wat hij zei.

Waarom „verbéeld je?“ Waarom zou moeder de vrouw niet graag een doos fijne bonbons hebben voor haarzelf alleen?

Het zal wel overal hetzelfde zijn: snoepgoed, dat moeder krijgt, wordt beschouwd als algemeen eigendom, waarvan ieder vrijelijk naar hartelust mag nemen. Met briefpapier gaat het al precies zóó:

„... Moeder, geef is effe een velletje papier, nee dat niet, van dat nieuwe van je, ik moet een bedankbrief schrijven aan Tom's moeder...“

Schrijfpapier met moeder's monogram, dat alleen door haar en door niemand anders gebruikt kan worden, zooiets zou ik graag hebben.

En lingerie... en een klein porseleinen tête-à-tête theeblaadje voor het eerste kopje thee 's morgens... en in plaats van een degelijke grijze of donkerblauwe ratiné peignoir zoo'n zacht lila of bleekgroen wollen bedjasje met zijde gevoerd en met bontrandjes afgezet en... en... van die zachtleeren moccasins in een bijpassende kleur met bont afgezet... Allemaal van die kleine ijdelheidjes, die een niet meer jonge vrouw het prettige gevoel geven, dat er voor haar toch ook nog een heeleboel verleidelijke zaken bestaan, die het dagelijksch leven veraangenamen.

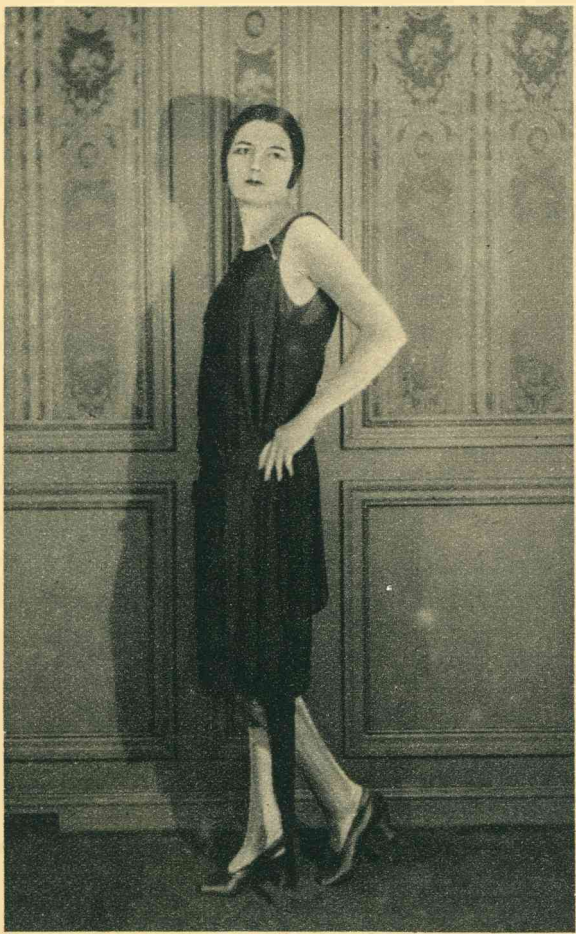
Waarom krijgen wij, moeders, meestal alleen maar nuttige dingen, die daarenboven nog bestemd zijn voor het huishouden d.w.z. voor de anderen?

Zelfzuchtig? Ondankbaar...?

Neen heelemaal niet, maar moeders zijn net als anderen, méér nog dan anderen, gevoelig voor iets eigens, iets voor hen alleen, juist omdat zij meestal opgaan in de belangen van en het zorgen voor anderen.

Het hooger type mensch is kalm en sereen; de lager staande mensch is steeds onrustig en geërgerd.

Een offer te brengen aan een geest, waarmee gij niets te maken hebt, is louter slaafschheid.

Elegante, eenvoudige avondjapon van zwart crepe georgette met fijn gepiëseerde zijslip, die tot op den grond reikt.
Foto Manuel Frères, Parijs

Jeugdige hoed van velours panne, waarvan de binnenrand met blonde kant is tegengevoerd. De eenige versiering bestaat uit een dunne veer opzij. Foto Manuel Frères, Parijs

Wenken voor de Ziekenkamer.

Is in het gewone-dagelijksche leven tact, gezond verstand, geduld en bereidwilligheid een combinatie van plichten tegenover onze naasten, hoeveel te meer hebben wij deze goede hoedanigheden noodig in de ziekenkamer!

Een ziekenkamer moet niet te vol staan met meubels en snuisterijen. Hoe minder er in staat, hoe meer de kamer het doktersideaal van een ware ziekenkamer nabijkomt. Een overvolle kamer biedt niet slechts gelegenheid tot stofnesten, maar maakt een koortsachtige patiënt ook onrustig.

Men zorg voor schoone ramen en gordijnen, de laatste zonder kreukels of slordige plooiën, door het haastige opentrekken ontstaan.

Een gezond mensch mag lachen om dergelijke kleinigheden, een zieke kan er door geërgerd en ontstemd worden.

Verplegende personen vertoonen bijna altijd een neiging om haastig op te ruimen en te redderen voor een verwacht doktersbezoek. Een onrustige sfeer in de ziekenkamer windt de patiënt op, zoodat de dokter soms een geheel verkeerden indruk van den toestand krijgt. Aanbeveling verdient het een vel dijk vloei onder de medicijnfleschjes te leggen voor eventueel druppelen of morsen waardoor leelijke kringen kunnen ontstaan, die niet te verwijderen zijn. Wat de medicijnfleschjes betreft, het is een zeer verkeerde gewoonte ze naast den patiënt op de nachttafel of goed in het gezicht op waschtafel of toilettafel te zetten.

Het is niet plezierig om voortdurend herinnerd te worden aan de veelal onaangename medicamenten! En waar zouden de blikken van bedlegerige patiënten zich anders heen richten als het niet was op de onmiddellijke omgeving?

Flesschen met medicijnen voor uitwendig gebruik moeten op een andere plaats bewaard worden dan flesschen met drankjes voor inwendig gebruik. Een ongeluk ligt in een klein hoekje. De stoel voor de bezoekers moet aan het voeteneinde van het bed staan, zoodat de zieke zonder het hoofd te hoeven verdraaien het bezoek kan aankijken.

Bezoekers en bezoeksters mogen vooral niet te lang blijven en niet te druk praten. Ook dienen verhalen over dood, ziekte en narigheid vermeden te worden, evenals het ophalen van herinneringen aan soortgelijke ziektegevallen. Men vergete niet, dat de zieke gedurende den veelal slapeloozen nacht alle gesprekken nog eens doorleeft, napeinst over het gehoorde en soms koortsig aan het tobben en piekeren slaat.

Bloemen kan men voor nagenoeg alle patiënten met succes medebrengen. Sterkgeurende soorten dienen echter vermeden te worden.

Het voedsel voor zieken vereischt de grootste zorg. Niet alleen het toebereiden doch tevens het smakelijk opdienen in kleine porties.

Waar de eetlust van zieken meestal zeer gering is, doe men zijn best door kleine porties, schoone, keurige bladkleedjes, glimmend zilver en een aardig, vrolijk gebloemd servies het geheel er zoo appetijtelijk mogelijk te doen uitzien.

Een volgeladen bord, hoe goed ook bedoeld, doet het vleugje eetlust van bijna alle patiënten onmiddellijk verdwijnen.

Ten slotte nog één vermaning, die, hoe overbodig zij ook lijkt, toch helaas in vele gevallen wel eens ter harte genomen mocht worden:

Men heffe bij den zieke geen klaagliederen aan over de moeite, de drukte en de kosten, die de ziekte met zich brengt.

Ziek zijn is reeds erg genoeg zonder dat men zich nog schuldig er bij gaat voelen!

Recept.

Hangop of Schrap-a!.

Benoodigd: 2 L. karnemelk, 80 gram suiker, 6 beschuiten, fijne kaneel.

Bereiding: Een zak of kussensloop wordt in lauw water uitgespoeld. Daarna giet men er de karnemelk in en hangt de sloop op aan een boomtak, zoodat gedurende een paar uur het grootste deel van het water uit de karnemelk kan loopen. Men schept de dikke melk uit de sloop en dient de melk in een schotel, waarbij men beschuit, suiker en kaneel geeft.

Daar maar enkelen in het bezit van een tuin zijn, behelpt men zich met een vergiet, waarin men een uitgespoeld servet uitspreidt. Telkens wordt een gedeelte der karnemelk in het vergiet gedaan, het grootste deel van het water loopt door het servet en met een lepel schrap men het dikke gedeelte der melk in een schotel, zoo voortgaande tot alle karnemelk gebruikt is.

Naar verkiezing roert men door de hangop $\frac{1}{2}$ L. room.

Nuttige Wenken.

Het leesbaar maken van verbleekt schrift.

Dit kan geschieden, door 5 tot fijn poeder gemaakte galnoten met $\frac{1}{5}$ L. wijn te mengen, het mengsel te verhitten en het schrift daarboven te houden. Nadat de dampen eenigen tijd hebben ingewerkt, strijkt men met een in de vermelde vloeistof gedrenkte spons over het papier, waarna de lettervormen duidelijk te voorschijn komen.

Schrift, dat met ijzerhoudenden inkt geschreven is, komt weer tamelijk duidelijk te voorschijn door penseelen met een 1%-oplossing van looizuur in alkohol van 60%; door betten met zwavel-ammonium komen de letterteekens in volle duidelijkheid te voorschijn.

Het reinigen van borstels.

Borstels reinigt men gemakkelijk en goed met droog meel of zemelen. Men doet dit het best, door twee borstels met het reinigingsmiddel tegen elkaar te wrijven.

Kleerborstels maakt men het best schoon, als men een schoon papier over den kant van de tafel legt en hierover met de borstel wrijft tot het papier schoon blijft.

Allerlei borstels, die met water in aanraking komen, moeten na het gebruik met de haren naar onderen worden gelegd, anders roesten de bevestigingsdraden.

Bezems van haar wast men in een verdunde soda-oplossing uit en hangt ze dan op een luchtige plaats op, of men wast ze in een mengsel van 1 deel geest van salmiak en 2 deelen water en droogt ze spoedig op een tochtige plaats.

Dinerjapon, waarvan het lijfje bestaat uit wit crepe georgette en de rok uit zwart crepe satin. Van den linker schouder naar de rechter heup loopen over den rug twee randen franje van wit chenille.
Foto Manuel Frères, Parijs

Een winterbouquet.

Het is niet nodig, de vrucht van een Kalebas naar den mesthoop te brengen. Maak haar schoon, ondoe haar van de zaden, vul haar voor de helft met droog zand om er daarna in te plaatsen: Judaspenningen, takken met vruchten van onzen gewonen Els en er juichend boven uit te laten komen onze mooie Lischdodde! Een jaar lang kunnen wij genoegen hebben van dezen decoratieven en goedkoop winterbouquet.

Vervolg van pag. 10

de jonge dame in kwestie ontvoerd is, maar je schijnt niet te bedenken, dat ze den een of anderen dag terugkomt en wellicht kalm beweert, dat ze uit eigen, vrijen wil meegegaan is. Maak je toch geen illusies, Harry. Het is hoogst gevaarlijk."

"Als ik nog eens troost en steun nodig heb, dan kom ik onmiddellijk bij jou," zei Labar grimmig.

Moreland keek zijn vriend ongemerkt onderzoekend aan.

"Ik zeg dit alleen om je niet te verwaand te maken, oude jongen," glimlachte hij. "Ben je dan nu al vergeten, dat je een paar dagen geleden als een hond met den staart tusschen de beenen rondliep en nu redeneer je alsof je Larry al minstens achter slot en grendel hebt! Ik ben er van overtuigd, dat je romantische detective-verhalen hebt gelezen, herhaal ik. Straks ga je me misschien vertellen, dat je een Sherlock Holmes-methode volgt."

"Ik heb een sterk vermoeden, dat..."

"Groote goedheid, houd toch op met je vermoedens!" viel de ander hem ongeduldig in de rede. "Feiten hebben we nodig, géén vermoedens."

"Zooals ik al zei," ging Labar kalm voort, "heb ik een sterk vermoeden, dat we binnenkort merkwaardige ontdekkingen zullen doen. Ik ontving de laatste dagen verscheidene brieven, die natuurlijk geen van allen onderteekend waren. Deze bijvoorbeeld..." Hij haalde een enveloppe uit zijn zak te voorschijn. "Dit schrijven heeft het postmerk E.C.4. Dat zegt niet veel... behalve, dat het een van de drukste gedeelten van de stad is. Getypt op een goedkoop soort schrijfpapier. Luister: Indien u precies wilt weten, in welke richting u zoeken moet, zou ik u willen aanraden er eens achter probeeren te komen of mevrouw G. haar speelschulden al betaald heeft." "Wat denk je daarvan, Moreland? 'Mevrouw G.' is natuurlijk mevrouw Gertstein. Ik heb die dame tot op heden nog niet gezien. Ze scheen voortdurend uit de stad te zijn."

Moreland nam het epistel in zijn hand en bekeek het van alle kanten. "Ik vermoed, dat dit een brief is van een vijandin van haar. Méér zoek ik er niet achter."

"Dat is mogelijk. Ik kan op het moment nog niets bepaalds zeggen. Maar toch wil ik je wel bekennen, dat alle gegevens hoe langer hoe meer gaan aansluiten. Het meisje, Penelope Noelson, heeft iets te verbergen.

Ze is een vriendin van mevrouw Gertstein. De mogelijkheid is toch niet uitgesloten, dat mevrouw Gertstein om een paar schulden te voldoen, een valsche chèque heeft uitgegeven. Toen dit gebeurd was, werd ze bang en probeerde me eerst door bemiddeling van juffrouw Noelson om te koopen en daarna deed ze haar best me op de een of andere manier uit den weg te ruimen. Er wordt beweerd, dat ze niet in Londen is, dus geen sterveling heeft er aan gedacht haar te verdenken."

De ander schudde zijn hoofd.

"Je kunt even goed zeggen, dat het een handige truc van juffrouw Noelson is om de recherche op een verkeerd spoor te brengen. Dat lijkt me waarschijnlijker. Laat je toch niet om den tuin leiden en houd je alleen aan vaststaande feiten."

"Beste kerel, het spijt me erg, dat ik het niet met je eens kan zijn, maar ik volg een andere methode. Ik heb juffrouw Penelope ontmoet en gesproken en zij niet! Als zij inderdaad een misdadigster is, dan moet ze al buitengewoon handig en geslepen zijn. Maar..."

"Maar..." zei Moreland grinnikend. "O, la-la! Nee, ik heb haar niet gezien, maar natuurlijk is ze volgens jou te mooi en te onschuldig om slecht te zijn. Harry, je lijkt wel een luierkind. Maar alle gekheid op een stokje. Als je een goeden raad van mij wilt aannemen, draag dan voortdurend een revolver in je zak. De mogelijkheid is natuurlijk niet uitgesloten, dat je hem niet nodig zult hebben, maar je kunt hem evengoed wel nodig hebben."

"Een revolver? Waarom zou ik dat doen? Ik heb nog nooit in mijn leven een vuurwapen bij me gedragen."

"Dan zou ik je willen adviseeren hierin nu eens een verandering te brengen, waarde vriend. Al gebruik je het dan ook niet, je kunt er in ieder geval de menschen schrik mee aanjagen."

"Je schijnt vandaag last van alle mogelijke inspiraties te hebben," lachte Labar. "Goed, hoor, ik beloof je, dat ik het zal doen."

Even later verliet hij fluitend het vertrek. Dien avond ontmoette hij een persoon, die bereid was hem in een paar bekende boekmakersclubs te introduceeren.

Nadat hij een poosje met een paar kennissen gesproken had, begaf hij zich naar de biljartkamer, waar hij een boekmaker, een zekeren Dickinson, aantrof.

Deze begroette hem bijzonder hartelijk en stond er op hem iets aan te bieden.

"Hoe maakt u het, mijnheer Labar?" begon hij. "Zijn er misschien zaken te doen? Ik zou er aardig wat om willen verwekken, dat u met een bepaald doel hierheen is gekomen. Heb ik gelijk of niet?"

Labar glimlachte en nam tegenover den ander aan de tafel plaats. Het leek hem het beste maar regelrecht met zijn vraag voor den dag te komen.

"Staat een zekere mevrouw Gertstein nog met u in rekening?" vroeg hij den kleinen dikken man.

"Die kleine kat," barstte Dickinson los. "Ze is me nog een paar duizend pond schuldig."

"Is de betaaldatum al lang verstreken?"

"O, ja; de laatste twee maanden heb ik geen cent van haar gezien. Dat is het ellendige van de geschiedenis als vrouwen wedden: je hebt de grootste moeite je geld los te krijgen. Een paar dagen geleden zag ik haar bij de Kempton-rennen en ze was één en al glimlach en beminnelijkheid. Ze kon me echter niet met een kluitje in het riet sturen. Ik heb haar doodbedaard verteld, dat ik ook niet van den wind kan leven met een huishouden met zeven kinderen en ik heb er haar even op opmerkzaam gemaakt, dat ik op zoo'n manier geen zaken kon doen en er op rekende, dat ze mij binnenkort heelemaal afbetaalde. En toen had u me die houding eens moeten zien. Ze keek me aan alsof ik een vuiltje onder haar voeten was en maakte, dat ze weg kwam."

"Dus ze zit bij u in de schuld? Heeft u er misschien eenig vermoeden van, of andere boekmakers ook geld van haar krijgen?"

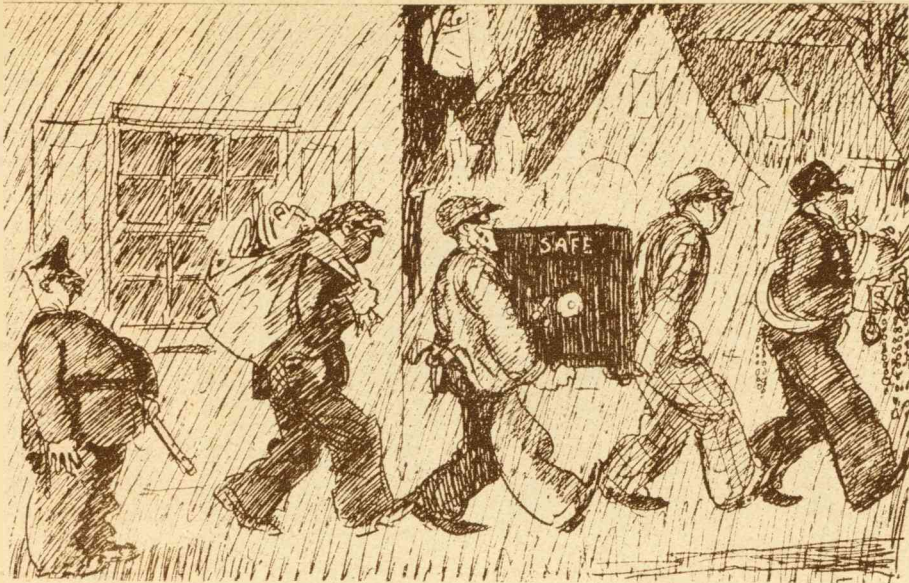
"Ja, van twee weet ik het heel zeker. Maar enfin, het zaakje zal wel in orde komen, want ze is handig genoeg om het geld van dien ouden man van haar los te krijgen. Maar ik zeg u, dat ik lang genoeg gewacht heb en heusch niet meer zooveel geduld met haar zal hebben."

Even later nam Labar afscheid van hem. Hij was tevreden over hetgeen hij dien avond bereikt had, want hij wist nu ten minste, dat mevrouw Gertstein schulden had bij de boekmakers. Dit feit was evenwel op zichzelf niet van bijzonder groote betekenis, vond hij. In combinatie met andere dingen was er evenwel wel wat van te maken.

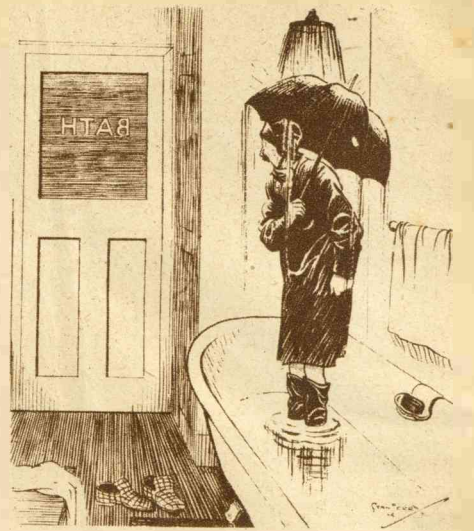
(Wordt vervolgd).

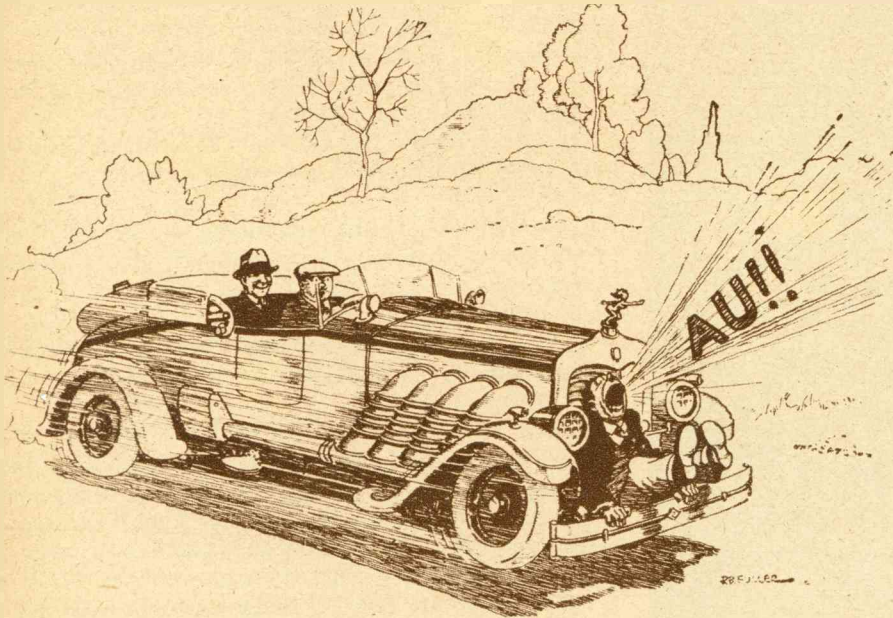
„Wat zal je moeder wel zeggen, als zij hoort, dat we geëngageerd zijn?”
„Zij zal verrukt zijn — zooals altijd.”

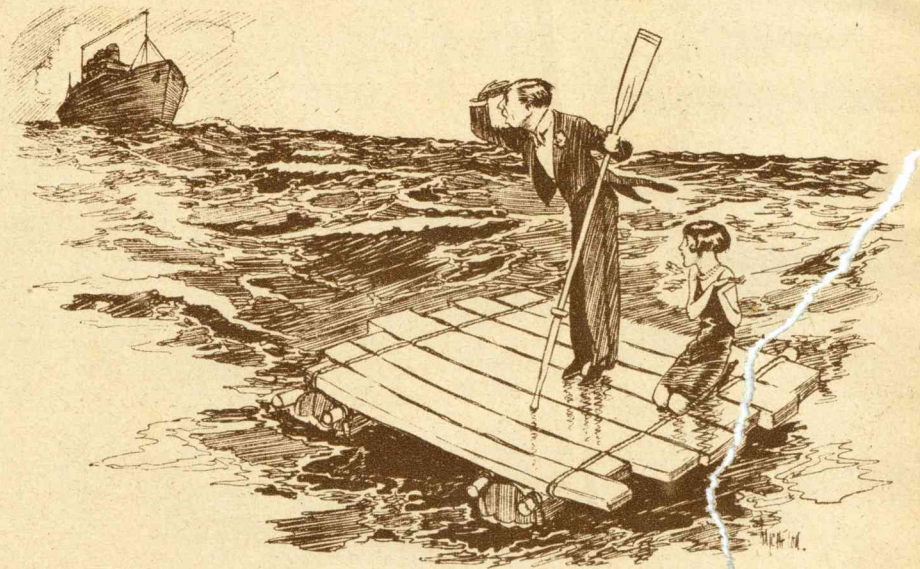
De nieuwe politie-agent: „Daar is iets niet pluis met die lui. Als ik de politie eens waarschuwde?”

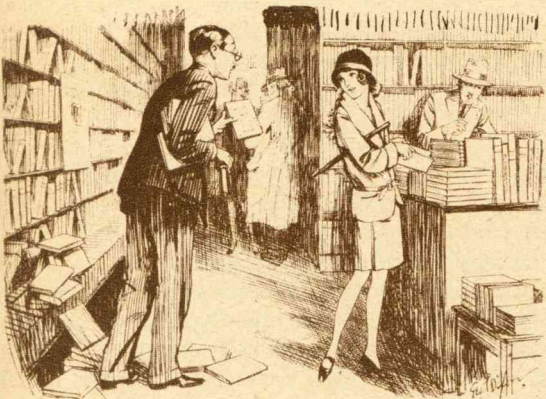
Stem van beneden (op zeer kouden morgen): „Hendrik, je neemt je koude douche toch wel?”
Echtgenoot (in de badkamer): „J-ja, lieve!”

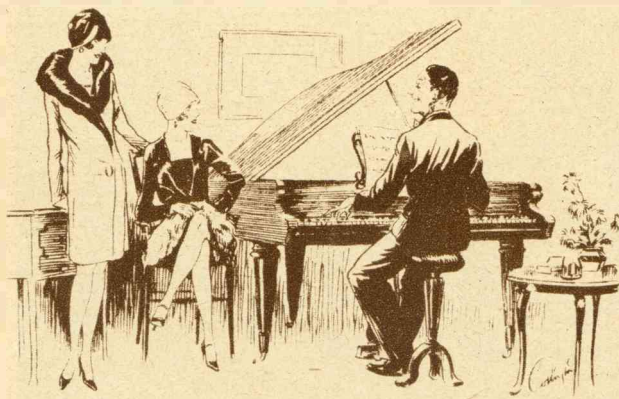
„Dat is nog eens een hoorn, dien jij op je wagen hebt, zeg!”

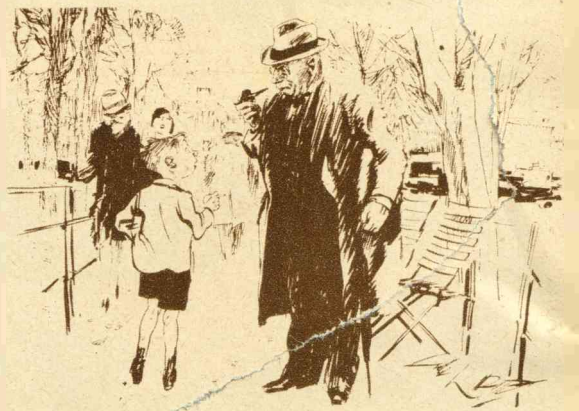
Fijnproever: „Dat is ook een strop, zeg! Het is de „Magnolia”. Ik heb gehoord, dat de keuken daar gewoonweg verschrikkelijk is.”

„Wat voor soort boek wilde U hebben, jongedame?”
„O, ik heb geen bepaalde voorkeur. Iets, dat verboden is, alstublieft.”

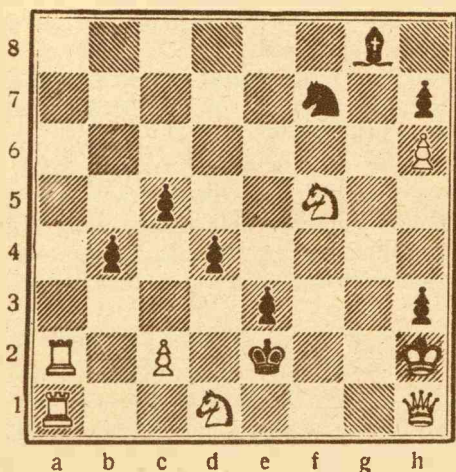
Het meisje: „Is deze piano van U?”
Kooper op afbetaling: „O ja, ongeveer een octaaf ervan.”

Jongetje: „Mag ik alstublieft een beetje vuur van U?”
Heer: „Wa! Vuur voor zoo'n kleinen aap als jij?”
Jongetje: „Ja mijnheer, ik mag voor mijn moeder niet met lucifers spelen.”

Schaken.

PROBLEEM No. 210.
Van O. Wiëzzburg.

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

Stand: Wit (8) Kh2, Dh1, Ta1, Ta2, Pd1, Pf5, pi. c2, h6.

Zwart (9) Ke2, Pf7, Lg8, pi. b4, c5, d4, e3, h3, h7.

Correspondentie-adres: Valkenboschkade 211, Den Haag.

Morder (tot beweeging 2001 je). „Sint, Bobby. Probeer nu een zoo stil te blijven zitten als vader.”
Bobby (luid fluisterend): „Ja mammië, maar ik kan gewoon niet in slaap komen.”

Dammen.

OPLOSSINGEN DER PROBLEMEN Nos. 229, 230 en 231.

No. 229 van Ir. W. Vrijlandt, Dordrecht.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 8, 9, 20, 17, 22, 24, 29, 30, 31, 35 en 36. Wit 28, 32, 38, 41—44 en 47—50. Wit speelt hier achtereenvolgens 38—33, 50—45, 42—37, 47×29, 40—45, 48—42, 43×34!! (33—38); 49—43!, 34—30, 40—35 en 35×44 wint op tempo. Hoewel het vraagstuk in zijn afwikkeling geen bijzondere wendingen bezit, is het slot zeer vernuftig gevonden en origineel bedacht. Op deze wijze worden alle schijven dienstbaar gemaakt en ontstaat een fraai economisch geheel.

No. 230 van Geo van Dam, Wassenaar.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 9 schijven op 2, 6, 8, 9, 18, 26, 28, 40 en 45. Wit 9 schijven op 11, 17, 27, 29, 34, 38, 42, 49 en 50. Wit speelt als eersten zet 29—23, waarna zwart gedwongen is tot 28×19, anders verliest hij minstens één schijf. Vervolgens wit 42—37, 37—31, 38—32, 27—21 en 17—12!! wint nu, onverschillig wat zwart slaat.

No. 231 van A. C. Souverein, Haarlem.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 7 schijven op 6, 12, 13, 14, 16, 21 en 24. Wit 5 schijven op 27, 28, 32, 43 en 48. Wit speelt hier 28—23, 23—19, 33—29, 43—38!, en 48×17 wint. Voor een beginnend problemist geen slecht debuut. Het gebruik van weinig materiaal is nu dubbel te waardeeren.

PANNE

DOOR F. HENRY WALLACE

„Maar dat is toch om krankzinnig te worden!" barstte Reggie Carter los.

Een brullende lach van zijn vriend Bill Stevens en een gorgelende snik van Suzy West, het meisje, waarop ze beiden wanhopig verliefd waren, was het eenige antwoord.

„O, Reggie, schei uit, ik kan niet meer," hijgde Suzy. Reggie's gelaat was een studie. Het was alleen jammer, dat dit aan de omgeving verloren ging, want het eenige wat van hem zichtbaar was waren zijn beenen, die onder den rookenden radiator van een gezellig, knus autotje uitstaken.

De situatie was namelijk aldus:

Als reeds zoovele malen waren ze dien ochtend gezamenlijk uitgetogen in Reggie's car, die een voorwerp van wreeden spot was voor al zijn kennissen, maar die in zijn oogen weergalooze kwaliteiten bezat.

En inderdaad, als het kittige wagentje maar eenmaal liep, was het een wonder van trekkracht en soepelen gang. Zijn eenige fout was dan ook, dat het meer *stond* dan *liep*. Als Reggie iemand tot een tochtje uitnodigde, wist het slachtoffer vooruit, dat het slechts een kwestie van uren was, of de auto zou pal staan. Vandaar, dat Bill Stevens in een sarcastische bui Reggie's wanhoop en trots „Panne" gedoopt had, een naam, die luide toegejuicht was door de hoonende vriendschaar.

Dezen keer had „Panne" zich den heelen ochtend kranks gehouden tot onuitsprekelijken triomf van zijn baas, die met een hoogmoedigen glimlach achter het stuur zat.

Toen ze bij een idyllisch plekje stilhielden om te picknicken, had hij graag den motor draaiende gehouden, uit vrees, hem later niet meer aan den gang te zullen krijgen, maar Reggie zou onder alle omstandigheden liever sterven, dan een dergelijke vrees bekennen en dus had hij met onbezorgd gelaat zijn motor de welverdiende rust gegund.

De lunch was een onverdeelde succes. Wel vlogen de beide vrienden elkander haast in het haar over de vraag, wie het eerst zijn kopje koffie uit Suzy's handen zou ontvangen, maar dergelijke kleinigheden zijn onvermijdelijk als je allebei op hetzelfde meisje verliefd bent, en dank zij een ware Salomo's rechtspraak van haar, werd de goede stemming niet verstoord.

De motor startte prachtig toen het tijd van opbreken was, hetgeen Bill een boosaardige opmerking ontlokte. Dit scheen een spoorslag voor „Panne" te zijn, want hij gedroeg zich gedurende een groot uur zoo voorbeeldig, dat Bill aanleiding vond tot de voorspelling, dat er zonder twijfel iets heel bijzonders op til was.

Eindelijk, tegen vier uur in den middag, toen ze al een tijdlang hadden voortgesuisd over een kaarsrechten, eindeloozen weg, legde de motor er plotseling met een klaagliken zucht het bijltje bij neer.

„Hoera!" schreeuwde Bill, sprong overeind en danste in het rond als een bezetene.

Reggie vloekte zijn liefsten vloek en krabbelde achter het stuurrad vandaan. Zijn totaal gebrek aan motoren-kennis werd slechts geëvenaard door zijn absolute onmacht om zich ergens te oriënteren, maar hij had een vage impressie, dat in geval van panne steeds het eerste werk is, onder de motorkap te kijken, en het tweede, zich als een slang onder den auto te laten glijden. Zoo lag hij dan nu reeds een kwartier onder den wagen en het was zijn gasten (en waarschijnlijk hem zelf evenzeer) een raadsel, wat hij daar eigenlijk uitvoerde.

Bill had, om beter uitzicht te hebben, plaats genomen op een mijlpaaltje aan den kant van den weg, en Suzy — bij gebrek aan een tweede paaltje — op Bill's knie. Gelukkig, dat de aanblik van dit laatste den onzichtbaren Reggie bespaard bleef. Ook zonder de kwellingen der jaloezie was hij reeds bijna buiten zichzelf.

Van onder den auto klonk een woedend gehamer, vermengd met onmenselijke kreten, als de ongelukkige zich op zijn duim sloep of zijn hoofd stootte.

Voor een buitenstaander was de situatie haast zoo goed als een Fatty-film, maar na eenigen tijd kreeg Bill's medelijden de overhand op zijn lachspieren en zon hij op een middel om zijn onfortuinlijken vriend te helpen.

„Als ik eens naar het naaste dorp wandelde. . . " stelde hij voor. „Misschien zou ik daar hulp kunnen krijgen."

„Van een hoefsmid, of zoo. . . " voegde hij er sarcastisch aan toe, toen er geen antwoord kwam.

„En moet ik dan moederziel alleen op dat harde paaltje blijven zitten?" klaagde Suzy.

„Jij zou je in den auto kunnen uitstrekken," vond Bill. Reggie, die van het heele gesprek alleen de laatste woorden had opgevangen, brieschte.

„Laat er om 's Hemelswil niemand in den wagen gaan zitten!" schreeuwde hij. „Willen jullie me dan soms stapelgek hebben?"

En, alsof hij de zaak niet vertrouwde, kronkelde hij zich met verrassende snelheid onder den auto uit en zag nog juist, hoe Suzy met lichtelijk schuld bewust gelaat van Bill's knie opstond.

„O," zei ze gepiqueerd, „als je niet op mijn gezelschap gesteld bent, dan ga ik met Billy mee."

De arme Reggie was totaal uit het veld geslagen.

„Maar Suzy, kind, zoo heb ik het natuurlijk niet bedoeld," stamelde hij.

„Je hebt het dan toch maar gezegd," was het onverdiend wreede antwoord en Suzy trok den half-onwilligen Bill mee aan zijn mouw.

„Maar. . . maar. . . waar gaan jullie dan naar toe?" mompelde Reggie.

„Naar het dorp, ouwe jongen; hulp voor je zoeken," riep Bill over zijn schouder.

Vernietigd zonk Reggie neer op de treeplank en steunde zijn hoofd in de handen.

Het was dan toch eindelijk gebeurd! Hij had het altijd wel gedacht, dat ze meer om Bill gaf, dan om hem. Maar waarom moest ze nu zoo vreeselijk onaardig zijn, juist nu een lief woord hem zoo'n goed gedaan zou hebben?

Hij kreeg een brok in zijn keel en voelde zich dood-ongelukkig. Suzy, zijn lieve, mooie Suzy was voor hem verloren. . . Nu kon de heele wereld hem ook niets meer schelen! Zelfs zijn dierbare Panne niet.

In dezen toestand van deplorabele apathie vond hem twee uur later een broeder-automobilist.

Intusschen was de atmosfeer rond Bill en Suzy lang niet zóó zeer doortrokken van rozengeur als Reggie reden vond te onderstellen.

De weg was lang, stoffig en warm; dit werkte fnuikend op beider stemming. Bovendien had Suzy al spoedig innig medelijden met Reggie, dien zij zich voorstelde, uitgeput en gebroken ter neer zittend in de brandende zon, naast zijn ongeluks-auto.

Haar opmerkingen hierover irriteerden Bill in hooge mate en verlokten hem tot schampere uitlatingen over vrouwen-logica. Langzamerhand bereikte hij het foeterende stadium en begon hij zwartgallige monologen te houden.

„Ik had het vooruit kunnen weten," mopperde hij. „We zijn nog niet éénmaal in dien verwenschten wagen thuis-

gekomen, van al de keeren, dat we er mee uitgereden zijn. Ik heb nog net zoo lief een tiende-handsch Ford! Die loopt ten minste nog op zijn reputatie."

Na een moeizaam uur bereikten ze het dorp, maar niet het succes, want al spoedig bleek hun, dat motor-vakkundigen hier met een kaarsje te zoeken waren en dat de kans, ze inderdaad te vinden, uitermate problematiek genoemd mocht worden.

De smid, naar zijn technische kennis ondervraagd, verklaarde tot dusver in de meening geleefd te hebben, dat er onder de motorkap van een auto een groot vuur brandde. Maar: „Kees, van Het Zwarte Paard" wist er „aardig weg mee".

Nader onderzoek bracht uit, dat Kees naar de stad was en deze week niet meer thuiskwam.

Suzy zag Bill wanhopig aan en wierp vervolgens een veelzeggenden blik in de richting der koele veranda van het waarlijk zeer aanlokkelijk uitzienende Zwarte Paard.

Maar Mr. Stevens Esq. was allesbehalve in een stemming, om zijn dame een plombière aan te bieden, zoo de vriendelijke waardin die al had kunnen produceeren.

Hij fulmineerde heftig tegen „die satanswagens" en zeer in het bijzonder tegen Panne en diens eigenaar.

„Ik ga naar huis," verklaarde hij ten slotte. „Ik heb weer voor een maand mijn bekost van motor-uitstapjes. Daar komt juist een hooiwagen aan. We kunnen prachtig meedrijden."

„Bill!" zei Suzy verwijtend. „Hoe kom je erbij! We blijven hier wachten op dien armen Reggie."

Was Bill Stevens in een minder onredelijke bui geweest, dan had hij dit voorstel een welkom excuus gevonden om zijn leerachtig verhemelte met een koelen dronk te bevochtigen. Nu zag hij hierin evenwel slechts een uiting van Suzy's koppigheid, waaraan hij in geen geval wilde toegeven.

Dus hield hij den voerman van den wagen aan, klom met eenige moeite op het broeierige hooi en had er op hetzelfde oogenblik al spijt van.

Niettemin riep hij met geforceerd enthousiasme van zijn hooge zitplaats naar beneden:

„Het is hier fijn; ik zou nou maar meegaan als ik jou was; Reggie zal toch ongenietbaar zijn."

„Hij zou jou in elk geval nooit in den steek gelaten hebben en mij limonade met ijs hebben gepresenteerd," antwoordde Suzy vinnig en draaide Bill den rug toe, tot het kargeratel in de verte wegstierf.

Toen zag ze den weg af, die zich naar beide zijden zonder einde uitstreckte, blinkend, stoffig en heet.

En het Zwarte Paard beteekende rust, koelte en verfrisching. . . Het duurde dan ook niet lang, of ze had een fijn plaatsje onder de veranda gevonden en de zoo hevig begeerde limonade met ijs besteld. Op hetzelfde oogenblik bedacht ze met plotselingen schrik, dat ze haar beursje aan Bill in bewaring had gegeven. Haar dorst was evenwel grooter dan haar gewetensbezwaren en dan: Reggie zou nu toch wel spoedig komen opdagen! Dus dronk ze met onbezorgd groote teugen haar glas leeg.

De limonade was heerlijk! Maar, zooals het méer met limonades gaat, één glas verwekt genoeg dorst voor drie volgende, zoodat Suzy zich genoodzaakt zag, haar geweten steeds méer te bezwaren. Toen deze drank zijn bekoring begon te verliezen, brachten aardbeien met slagroom een welkome afwisseling. En nog altijd was er niets van Panne te bespeuren. De toestand werd zoo langzamerhand critiek.

Het begon te schemeren. Waar blééf Reggie? Suzy maakte zich nu werkelijk ongerust. En niet alleen over haar vertering. De waardin begon reeds steelsche blikken in haar richting te werpen, hetgeen ook al niet tot haar gemoedsrust bijdroeg. Eindelijk, eindelijk klonk een welbekend hoornsignaal in de

KAARTSPELEN-RUBRIEK

KLAVERJASSEN (Slot).

Over het bijspelen.

Men is verplicht de gevraagde kleur bij te spelen. Heeft men die niet, dan moet men troeven, tenzij de slag aan den maat is, want dan mag men een andere kleur bijspelen en het troeven is dan niet verplicht.

Wanneer er door de tegenpartij troef in een slag bijgespeeld is, en men kan niet overtroeven, dan mag men een andere willekeurige kleur bijspelen, wanneer men de gevraagde kleur niet bezit.

Ondertroeven is niet geoorloofd, d.w.z. wanneer er een troefkaart in een slag ligt, mag men — indien men de gevraagde kleur niet bezit — wel een hogere, maar nimmer een lagere troefkaart bijspelen.

Een uitzondering, die hoogst zelden voorkomt, is wanneer men nog alleen lagere troefkaarten in handen heeft.

Geen enkele kleur of kaart mag dus verzaakt worden, dus ook niet, zooals bij andere kaartspelen — wij herhalen dit nog eens uitdrukkelijk — troefboer.

Wat mogen de spelers, die maat zijn, van elkander verwachten? In de allereerste plaats is het noodzakelijk goed op te letten, welke kaarten er door den maat en door de andere spelers gespeeld zijn. Het aantal punten zooveel mogelijk onder het spelen door tellen. De troeven tellen.

Tracht te voorkomen, dat er roem op tafel komt, die voor de tegenpartij zou kunnen gelden.

Goed opletten, wanneer de maat met een vrije kaart uitkomt, welke kaarten de tegenspelers spelen.

Vergeet nimmer een aangekondigden geldenden roem te toonen, vóór ge in den 2en slag een kaart bijspeelt.

Wanneer uw maat het opneemt, hem steunen, zooveel in uw vermogen is om het spel te winnen.

Laat u door niets en niemand van uw spel afleiden.

Oplossing probleem no. 160.

- 1e Slag A Kl. 9, B Kl. B., C S. 9, D Kl. A.
- 2e „ C H. A., D H. V., A H. 10, B S. B.
- 3e „ B R. A., C S. H., D S. A., A R. 8.
- 4e „ D H. 7, A H. B., B Kl. V., C S. 10.
- 5e „ C H. H., D Kl. 10, A H. 9, B Kl. B.
- 6e „ C Kl. 7, D R. 10, A Kl. 8, B R. H.

Oplossing probleem no. 161.

- 1e Slag A S. 8, B S. 9, C S. B., D S. V.
- 2e „ C Kl. 10, D S. H., A Kl. V., B H. H.
- 3e „ D Kl. A., A Kl. 9, B H. 10, C Kl. 8.
- 4e „ D Kl. H., A Kl. 7, B H. 8, C H. A.
- 5e „ D R. A., A R. V., B S. 7, C S. 10.
- 6e „ C R. B., D H. V., A R. 9, B S. A.
- 7e „ B R. 10, C R. H., D H. 9, A R. 7.
- 8e „ C H. 6, D Kl. B., A H. 7, B R. 8.

Oplossing probleem no. 162.

- 1e Slag A H. 7, B H. H., C R. 8, D R. 9.
- 2e „ D S. V., A S. 9, B S. B., C R. B.
- 3e „ C S. A., D Kl. A., A S. 8, B R. 10.
- 4e „ B S. H., C R. A., D Kl. H., A S. 7.
- 5e „ C Kl. 9, D H. 10, A Kl. 8, B R. V.
- 6e „ B Kl. B., C S. 10, D H. 9, A Kl. 7.
- 7e „ B Kl. 10, C H. A., D H. 8, A Kl. V.

Oplossing probleem no. 163.

- 1e Slag A H. 6, B H. B., C H. 9, D H. 10.
- 2e „ B Kl. V., C S. V., D H. A., A Kl. 7.
- 3e „ B Kl. A., C S. A., D Kl. H., A Kl. 8.
- 4e „ D Kl. B., A S. 10, A B R. H., C S. B.
- 5e „ D R. B., A R. 9, B H. 8, C H. V.
- 6e „ C R. 10, D Kl. 10, A R. 7, B S. H.
- 7e „ C R. 8, D Kl. 9, A R. V., B S. 9.

- A 4e Slag A R. V., B H. 8, C S. B.
- 5e „ B S. 8, C R. 10, D Kl. 10, A S. 7.
- 6e „ B S. 9, C R. 8, D Kl. 9, A S. 10.

Oplossing probleem no. 164.

- 1e Slag A S. 9, B S. A., C S. V., D Kl. 7.
- 2e „ D R. V., A R. B., B Kl. A., C S. B.
- 3e „ B R. 10, C H. V., D H. B., A R. 8.
- 4e „ B R. 9, C Kl. V., D Kl. H., A R. 7.

- 5e Slag D H. 8, A H. 6, B Kl. 8, C Kl. 10.
- 6e „ C H. 7, D S. 10, A Kl. B., B S. H.
- 7e „ A H. 9, B R. H., C H. 10, D Kl. 9.
- 8e „ D S. 7, A S. 8, B R. A., C H. H.

Oplossing probleem no. 165.

- 1e Slag A Kl. 8, B Kl. V., C Kl. H., D Kl. 10.
- 2e „ C S. 7, D S. V., A S. 8, B S. 10.
- 3e „ D H. 7, A H. B., B H. 10, C Kl. 9.
- 4e „ C R. 10, D R. 8, A R. 7, B Kl. A.
- 5e „ B H. A., C Kl. B., D R. A., A H. 9.
- 6e „ C H. V., D R. H., A H. 8, B S. H.
- 7e „ C H. H., D R. V., A H. 6, B Kl. 7.
- 8e „ B R. 9, C S. B., D S. 9, A R. B.

Oplossing probleem no. 166.

- 1e Slag A S. 7, B S. 9, C S. A., D S. 10.
- 2e „ B R. 8, C S. B., D R. H., A R. V.
- 3e „ C R. A., D H. A., A R. 10, B R. 9.
- 4e „ C R. B., D H. H., A R. 7, B Kl. B.
- 5e „ C H. 10, D Kl. A., A H. 7, B H. V.
- 6e „ B Kl. V., C S. 8, D Kl. 10, A Kl. 7.
- 7e „ C H. 9, D Kl. 9, A H. 6, B S. V.
- 8e „ B H. 8, C Kl. H., D Kl. 8, A H. B.

Oplossing probleem no. 167.

- 1e Slag A Kl. 7, B Kl. 9, C Kl. V., D H. H.
- 2e „ B R. V., C R. B., D R. 8, A R. 9.
- 3e „ B R. H., C H. A., D R. A., A R. 7.
- 4e „ D H. 10, A H. 7, B Kl. 8, C Kl. H.
- 5e „ C S. H., D S. A., A S. 9, B S. 10.
- 6e „ D H. 9, A H. 6, B Kl. 10, C Kl. A.
- 7e „ C S. 8, D H. V., A S. 7, B Kl. B.
- 8e „ B H. 8, C S. B., D R. 10, C H. B.

Oplossing probleem no. 168.

- 1e Slag A Kl. 10, B S. 7, C Kl. H., D S. 10.
- 2e „ D R. A., A R. 10, B H. H., C S. A.
- 3e „ C R. V., D S. V., A H. A., B H. V.
- 4e „ D R. H., A H. B., B S. 8, C R. B.
- 5e „ B H. 8, C Kl. B., D Kl. A., A H. 6.
- 6e „ B H. 7, C Kl. 8, D Kl. V., A S. B.
- 7e „ A H. 9, B Kl. 7, C R. 8, D R. 7.

„Het is door dezen grooten inductieklos, dat ik het eerst op het idee ben gekomen,” zei Professor Langley. „U moet namelijk weten, dat, toen de boot, waarop ik van Amerika terugkeerde, op een ijsberg liep, ik met de meeste opvarenden in het water werd geworpen. Binnen vijf minuten was het schip gezonken. Langen tijd dreef ik rond in de duisternis, niets dan kreten en gillen om mij heen hoorend, maar niet in staat iets te doen. Na eenigen tijd kwam er een stuk wrakhout naar mij toe drijven, en ik was nog net in staat, mij daar op te werken. Toen zag ik even later een boot en riep haar aan. Maar ik kreeg geen antwoord. Gelukkig dreef het stuk wrakhout, waar ik op zat, naar de boot, en kon ik er inklimmen. Er was geen levende ziel in, maar wel vond ik er proviand en water in. Dagen lang . . . misschien wel weken . . . dreef ik in die boot rond . . . tot ik dit schip bereikte. Nu dacht ik wéér, dat ik menschen zou vinden. Helaas! Evenals de sloep, was ook het schip verlaten. Er was niemand op te bekennen; zelfs geen spoor was er te vinden, dat me kon verklaren wanneer of hoe ze waren weggegaan.”

„Ik ben bang, dat we dat wel nooit te weten zullen komen,” zei Dr. Bastable kalm, terwijl hij naar Robert en Johanna keek, die bezig waren den zender te koppelen aan de antenne, die de oude man gemaakt had.

„Hoewel ik in sommige opzichten ongelukkig was, geloof ik toch, dat aan den anderen kant het geluk mij dienstig was,” vervolgde hij. „Ik vond zooveel voedsel op het schip, als ik maar kon noodig hebben. Goede, droge beschuiten in blikken bussen, heel veel meel en nog veel meer etenswaren. Het was gewoonweg een Robinson Crusoe-schip. Ik vond ook een heeleboel zaden. Daardoor was ik in staat om op natte wollen dekens groente te planten, en later haalde ik verrot zeewier aan boord, maakte er op de voorplecht een tuin van, waarin ik nog meer groenten kon zaaien. Water was mijn grootste moeilijkheid, maar ik spande zeilen, waardoor ik in staat was het regenwater, wat te vangen en het naar de tanks te leiden. Spoedig bemerkte ik, dat ik hier heel goed zou kunnen leven. Alleen was ik, eer er vele maanden verlopen waren, bang geworden, dat ik hier ook zou moeten sterven.”

„Ja, ik geloof graag dat die eenzaamheid het ergst zal geweest zijn,” stemde Dr. Bastable toe. „En daarom maakte u dus dezen zender, ten einde om hulp te kunnen seinen?”

„Ik was aan het opruimen in het ruim, een bezigheid, die ik bewaarde voor de oogenblikken, waarop de eenzaamheid en de wanhoop mij te machtig werden, toen ik op een massa kisten stootte, die allerlei elektrische onderdeelen bevatten. In één ervan vond ik ook dezen inductieklos. Toen kreeg ik het idee. Ik rende naar het dek, en begon direct alles te overdenken, wat ik van radio afwist en toen ging ik teekeningen maken. Daarna begon ik te werken. Ik gebruikte alles, wat maar eenigszins bruikbaar was. Weken lang heb ik eraan gewerkt, tot ik eindelijk klaar was. Maar toen ik het eerste signaal met den sleutel de lucht wilde inzenden, bedacht ik opeens, dat ik de Morse-code niet kende. Ik werd eerst gek van woede. Toen werd ik wanhopig. Daarna kreeg ik een idee-fixe: ik wilde met alle geweld op het schip maar een boek vinden, waaruit ik de code zou kunnen leeren, en ik begon het heele schip van onder tot boven te doorzoeken. Maar alles wat ik vond, was een verzameling jongensboeken. Het waren natuurlijk eigenlijk kinderboeken, maar het was alles, wat ik had om te lezen. Ze zijn me werkelijk tot troost geweest. Verscheidene keeren heb ik ze doorgelezen. Ik vond ze op het laatst erg aardig, vooral dat boek over Billy Boon, den Zeeroover.”

Toen hij den naam noemde van den held uit het boek, dat hij had gelezen, kwam die waanzinnige blik weer in zijn oogen. Hij stond op en tastte in zijn gordel naar zijn zwaard.

Dr. Bastable legde zijn hand op zijn arm, en drukte hem zachtjes terug in zijn stoel bij de tafel.

„Ik vind het werkelijk een wonder, dat iemand, die geen verstand heeft van radio, alleen maar door wat hij eens over deze wetenschap heeft gelezen, in staat is geweest, zó'n knap apparaat te maken,” zei hij, net doende alsof hij de verandering, die opeens over den man gekomen was, niet zag. „En het is nog zooveel te wonderlijker, omdat het van zulke primitieve hulpmiddelen is gemaakt. Maar het wonderlijkste van alles is, dat het gewerkt heeft. Doch ik zou wel eens willen weten, hoe u de electriciteit opwekte, die u noodig hadt om te zenden? Dat schijnt mij nu juist de grootste moeilijkheid van alles.”

Langzaam verdween de waanzinnige blik weer uit de oogen van den professor. Hij ging weer op zijn gemak aan de tafel zitten, en wees naar een gedeelte van het drijfwerk van een naaimachine. Dit was door een leeren riem verbonden met een gesloten doos, welke op tafel stond.

„Ja,” gaf hij toe, „ik heb er ook lang naar gezocht, maar toen ontdekte ik een kleinen dynamo. Ik wist genoeg van electriciteit, om te begrijpen, dat, wanneer ik dien maar snel genoeg kon ronddraaien, ik electriciteit moest opwekken. Ik zocht in de bagage tot ik zoo gelukkig was een paar naaimachines te vinden. Zooals u ziet, dient het wiel van één ervan om de dynamo zoo snel rond te draaien, dat ik genoeg kracht kreeg voor mijn doel. Denkt u dat mijn werk goed is?”

„Als expert op het gebied van radio, kan ik zeggen, dat u werkelijk wonderen heeft verricht, professor,” verzekerde Dr. Bastable hem. „Ik geloof zeker, dat, wanneer u de Morse-code gekend had, u erin geslaagd zoudt zijn hulp te vinden. We zullen het nieuws van uw redding zoo gauw we kunnen naar Londen seinen,” zei hij. „Ik heb op mijn jacht een heel sterk toestel. Ik zal den marconist uw wonderlijke geschiedenis vertellen en hem vragen, ze over te seinen.”

„En dan brengt u me zeker naar huis,” zei de professor tevreden. Hij keek, terwijl hij dit zei, naar zijn bonte kleeding. „Hoe ben ik in 's hemelsnaam op het idee gekomen, om me zó gek te kleeden?” vroeg hij. „Ik denk, dat mijn kleeren zijn opgeraakt, en dat ik toen maar heb aangetrok-

ken, wat ik kon vinden. Maar ik weet het me toch niet goed te herinneren. Er zijn zoo'n boel dingen, die ik heb vergeten.”

Dr. Bastable gaf hierop geen antwoord, maar hij dacht wel, dat het maar een geluk voor denouden man was, dat hij de geestelijke afwijking vergeten had, waaraan hij had geleden.

„We hebben geloof ik een moeilijk karweitje voor den boeg,” zei hij tegen Robert en Johanna. „Nu de sloep weg is, zal de „Radio” naar ons moeten toekomen. Dat beteekent, dat Scheepstra de schroeven zal moeten laten schoonmaken en dan een middel zal moeten vinden, om het wier weg te houden, terwijl hij een pad naar ons hakt. Ik zou er niet graag een andere sloep aan wagen, nu ik weet, dat er van die zee-duivels hier in de buurt zijn. Die knaap, die daarnet Kees Ploeger aanviel of een ander van dat soort, ligt misschien wel onder het wier op de loer, om toe te springen als een bloed-dorstige tijger. Het was maar een geluk, dat we hem veilig en wel binnen boord hebben kunnen krijgen. Ik ga nu het jacht aanroepen en hen vertellen, wat er gebeurd is. De kapitein zal wel bang worden, denk ik.”

Hij ging naar het toestel en nam den sleutel, juist toen de oude professor naar hem toekwam en hem aandachtig gadesloeg. De sleutel scheen nauwelijks te bewegen onder zijn geoevende vingers. Een zacht geklik en het even bewegen van zijn hand was alles wat aantoonde, dat hij een lange boodschap uitzond. Gedurende wel een minuut of tien zond Dr. Bastable een reeks streepjes en puntjes uit. Toen maakte hij het teeken „einde” en schakelde om, ten einde het antwoord van het jacht te hooren.

„Velders is nu rapport bij den schipper gaan uitbrengen,” legde Dr. Bastable uit. „Binnen eenige oogenblikken zal hij met het antwoord terug zijn, denk ik. Ha, daar is hij al.”

Hij greep naar zijn potlood en nam de bloc-note, die naast het toestel hing. Gedurende eenige oogenblikken schreef hij snel voort, terwijl hij de streepjes en puntjes vertaalde, die Vonkje uitzond van het jacht. Toen schakelde hij over om te kunnen zenden, bedankte en berichtte de goede ontvangst van de boodschap en scheurde het blaadje van de bloc-note, waarop hij de boodschap had neergeschreven.

„Het is niet noodig, dat ik jullie alles voorlees,” zei hij.

„Ik zal in het kort vertellen, wat Velders seinde. Om te beginnen is al het wier van de schroeven van de „Radio” verwijderd. Dat hebben Smit en Gijbels gedaan. Zij hebben vrijwillig aangeboden om naar de schroeven te duiken om te zien, wat zij met messen konden uitrusten. Zij hebben het er schitterend afgebracht, en na twee uur hard werken waren zij in staat te rapporteeren, dat het jacht weer gereed was om verder te varen.”

„Erg mooi van hen!” riep Robert uit, en Johanna liet een hoeratje hooren. Het was prettig te vernemen, dat de twee muiers zoo veranderd en zulke flinke kerels geworden waren. Johanna kon zich heel goed indenken, wat een moeilijk karweitje het schoonmaken van de schroeven was geweest, en zij dacht opeens heel anders over de mannen, die zij eerst niet goed had kunnen lijden.

„Het andere nieuws is, dat de Gouden Straal weer aan den gang is geweest. Het jacht ontving een dringende boodschap van onze regeering en ook van de Engelsche, meldend, dat ik alles in het werk moest stellen om den oorsprong van den Gouden Straal te vinden, en dat ik maar om alle hulp moet vragen, die ik noodig mocht hebben.”

Een paar minuten later waren het schip en het jacht weer met elkaar in verbinding, en de menschen op het schip vernamen tot hun vreugde, dat het jacht een beschermend net om zijn achtersteven had gehaald, en dat het binnen een paar uur naar hen zou komen toestoomen door de opening, die de sloep in den loop van den dag had gemaakt. Het zou dan nacht zijn, maar Dr. Bastable beloofde, dat hij een licht op het schip zou branden, dat als baken kon dienstdoen.

Nu de menschen op het geheimzinnige schip er zeker van waren, dat het jacht binnen korten tijd bij hen zou zijn, brachten zij hun tijd verder zo goed en gezellig mogelijk door. Professor Langley, die hoe langer hoe minder sporen van waanzin vertoonde, praatte veel met zijn redders en verwisselde zijn piraten-kostuum voor een beter pak. Toen kookte hij een heerlijken maaltijd voor hen, den laatsten, dien hij, naar hij hoopte, zou eten op dit schip, dat jaren lang zijn gevangenis was geweest. Hij stookte het vuur met de boeken, die hem zoo'n langen tijd afwisseling hadden bezorgd, maar die ook zijn geestvermogens hadden verstoord. De leden van de bemanning vonden het natuurlijk erg jammer, want zij zouden ze ook zoo graag gelezen hebben!

Toen het maal genuttigd was, begaven allen zich ter ruste, met uitzondering van Dr. Bastable, die de aankomst van het jacht afwachtte.

VIII. Het Panamakanaal door.

„Dit zijn de lichten van Colon, aan den ingang van het Panamakanaal,” zei Dr. Bastable, toen hij met Robert en Johanna op de kleine brug van de „Radio” stond, waar zij heen geroepen waren door kapitein Scheepstra, opdat zij zouden kunnen genieten van een gezicht, dat alle toeristen, die het aanschouwd hebben, voldoende de moeite waard vinden, om er voor uit hun bed te komen.

Het was inderdaad een treffend tooneel, dat zich aan hun oogen voordeed. Achter hen was de horizon geheel licht lila gekleurd, behalve daar, waar een paar oranje-keurige strepen het opkomen van de zon aanduiden. Vóór hen schitterden de lichten van de drukke haven als evenzoo vele diamanten, robijnen en andere edelstenen. Over de wateren van den Grooten Oceaan lag een dauw, als een zacht fluweelen kleed in allerlei kleurschakeeringen.

De ochtendwind ging liggen. Johanna huiverde en trok haar mantel wat dichter om zich heen. Behalve het gezoem van de machines, werd er geen geluid gehoord. Het was net,

alsof zij over een sprookjes-zee naar een droomenland dreven.

Toen kwam er opeens van de kust een warme wind, die hen allen verkwikte. Hij geurde, alsof hij over talloze velden met de meest verschillende, welriekendste bloemen gestreken was. En toen opeens, zoo plotseling, dat het hen allen verbaasd deed staan, was het klaarlichte dag!

„De kust is hier wel wat verbeterd, sinds de Amerikanen het kanaal groeven en besloten de omgeving gezond te maken,” zei kapitein Scheepstra. „Vroeger rook het hier niet naar bloemen, hoor! Het was meer de lucht van een koeienstal. De Yankees hebben heel wat verbeteringen aangebracht. Het was hier ook erg koortsig. Nu komt er weinig koorts meer voor, en de blanken kunnen er goed leven.”

„Nu,” zei Dr. Bastable, „wij gaan het kanaal door, dus zullen we al die wonderen met onze eigen oogen kunnen aanschouwen. Over eenige dagen zullen we in den Stillen Oceaan zijn, als alles goed gaat, en als ik ten minste de herkomst van den straal niet hier of daar aan de kust ontdek.”

Toen het dag werd, gingen de lichten van Colon uit en zij draaiden bij om te zien, dat het een welvarende, zindelijke haven was, waar maar heel weinig meer herinnerde aan het grimmige verleden, waaruit de stad verlost was door den moed en den ondernemingsgeest van de ingenieurs, die dat wonderlijke kanaal hadden gegraven, dat de beide grootste oceanen van de wereld verbindt.

Zij zochten hun weg door de haven en gingen voor anker. Zij hadden den Gouden Straal over den heelen Atlantischen Oceaan gezocht, zonder iets nader te zijn gekomen tot de oplossing van het mysterie van zijn ontstaan.

In het Panamakanaal bevinden zich verschillende schutsluizen, wel vijf achter elkaar. Nadat men de eerste was ingevaren, keken de jongelui nieuwsgierig toe en zagen hoe het water rees tot het de hoogte bereikt had van het water in de tweede schutsluis. Zoodra zij echter de tweede schutsluis waren ingevaren, gebeurde er iets onbegrijpelijks. Het water gutste met zoo'n geweld de sluis binnen, dat de schepen, die er in lagen, in hevige beroering kwamen. Een machtige Oceaanstoomer deinde sterk en dreigde de kleine „Radio” tegen den walmuur te verpletteren.

„Ik geloof, dat er iets gebroken is in de machinekamer van de sluis,” zei Allers op ernstigen toon. „Als de tros, van een dezer groote schepen vóór ons breekt, worden wij tot poeder gewreven.”

Opeens klonk er een geratel als van een machinegeweer en zag de verschrikte bemanning van de „Radio” den afgeknapten tros van een der groote schepen de lucht invliegen als een veertje. Op hetzelfde oogenblik werd de kleine „Radio” opgenomen in een geweldigen draaikolk. Ontzet wachtte men het oogenblik af, dat het groote schip hen zou vernietigen, toen Dr. Bastable opeens naar boven wees.

„De gouden straal!” riep hij uit. „Het is weer de gouden straal, die dat ongeluk veroorzaakt!”

Gelukkig had kapitein Scheepstra zijn tegenwoordigheid van geest behouden. Met de hand aan het stuurrad gaf hij bevel, de trossen te kappen en achteruit te stoomen. Zoo wist hij uit de doodelijke beknelling te geraken; op hetzelfde oogenblik gingen de sluismachines weer werken; de gouden straal was weer verdwenen.

IX. Eindelijk gevonden.

„Zie eens wat een aardig eiland,” zei Robert tot Johanna, toen zij, zonder verdere ongelukken het Panamakanaal doorgevaren en in den Stillen Oceaan gekomen waren. Het eiland scheen onbewoond. Dr. Bastable gaf bevel er heen te varen, omdat volgens zijn onderzoekingen, op dit eiland zeer waarschijnlijk de oorsprong van den verderfelijken gouden straal te vinden zou zijn. Er werd een boot neergelaten en Dr. Bastable liet zich met Allers naar het eiland roeien. Daar aangekomen beval hij den matrozen aan de kust te blijven, terwijl hij met den stuurman op onderzoek uitging.

Zij waren nauwelijks een uur het binnenland ingegaan, toen zij een nog jongen man tegenkwamen.

„Hé!” riep deze uit. „Welkom op mijn eiland! Ja het is mijn eiland. Ik heb het gehoord van de regeering van Ecuador, om radioproeven te nemen.”

„Wat?” riep Dr. Bastable uit. „Dus u bent de man van den Gouden Straal?”

De vreemdeling keek verwonderd op en nu begon Dr. Bastable hem te vertellen wat een onheil hij met zijn proefnemingen had aangericht en dat hij hierheen gekomen was om er een einde aan te maken.

De vreemdeling, die Hiram Parsley heette en Amerikaansch radio-ingenieur was, luisterde ten hoogste verwonderd naar hetgeen de dokter hem vertelde. Hij had uit enkele opgevangen radioberichten iets van den Gouden Straal vernomen, doch geen oogenblik gedacht, dat hij zelf er de verwekker van was.

„Het komt ongetwijfeld van mijn nieuwen zender, dien ik heb uitgevonden,” zei hij. „Maar ik zal er onmiddellijk mee ophouden. Kom mee, dokter, dan zal ik hem u laten zien. Het is de kleinste zender, dien u ooit gezien hebt. Je kunt hem in je zak dragen. Het spijt mij echter, dat hij zooveel kwaad gesticht heeft. Ik zal hem vernietigen, want ik ben een vreedzaam man!”

„Doe dat niet,” antwoordde dokter Bastable. „Tracht hem om te bouwen, zoodat hij zijn schadelijken invloed kwijt raakt. Ik wil u er gaarne bij behulpzaam zijn.”

En zoo geschiedde. De „Radio” bleef een maand voor anker liggen, om de machines, die op den tocht nog al geleden hadden, te herstellen. Toen dit geschied was, zette de „Radio” weer koers naar de bewoonde wereld, nu met een nieuwen passagier, den heer Parsley, die zijn uitvinding zou dienstbaar maken tot heil der menschheid.